

บทนำ

ไลลา วูล์ฟ สะกดกลั่นความหวาดกลัวเมื่อจูงมือเจนิเฟอร์
ลอบออกจากแถวตู้คอนเทนเนอร์ท่ามกลางแสงสลัว

สถานที่แห่งนี้คือโกดังเก็บสินค้าก่อนขนย้ายสู่ท่าเรือ เพื่อ
ลักลอบส่งต่อไปยังจุดหมายที่พวกเขาแอบได้ยินว่าเป็นอิสราเอล
วัตถุประสงค์เพื่อให้พวกเขาเป็นสินค้ากามในประเทศที่โสเภณีทำงาน
ถูกกฎหมาย แม้ช่องและผู้คุมจะยังผิดกฎหมาย แต่เงินสะพัดที่
หมุนเวียนถึงสองพันล้านเหรียญต่อปี ทำให้มีผู้หญิงหลายพันราย
ถูกหลอกไปขายบริการทางเพศ

ในตู้คอนเทนเนอร์ที่พวกเขาจากมายังมีพวกเดียวกันในวัยตั้งแต่
สิบสองจนถึงต้นยี่สิบปีอยู่หลายสิบคน ส่วนใหญ่เป็นเด็กสาวจาก
ครอบครัวชาวต่างชาติฐานะยากจนที่ตัวเองหรือพ่อแม่อพยพมาเป็น
แรงงานต่างด้าวหนีเข้าเมือง และยังไม่ได้รับรองสิทธิ์ให้เป็นพลเมือง
อเมริกันเช่นเดียวกับเธอ

แต่ในตู้โลหะสีเหลี่ยมผืนผ้าไม่มีทั้งสัญชาติและวรรณะ ทุกคน
แออัดในสถานที่แคบๆ ทำทุกอย่างแม้กระทั่งขบถและรับประทาน
อาหารโดยมีหลอดไฟตรงกลางให้แสงสว่างเพียงดวงเดียว

มันเป็นนรกบนดินอย่างแท้จริง และไลลาคิดว่าเธอยอมตายดีกว่า

ยอมเชื่อฟังจนไปถึงจุดหมาย

ผ่านมายังไม่ถึงสัปดาห์ ซึ่งก่อนหน้านี้มีคนพยายามหนีแต่จบลงด้วยการถูกรุมโทรมและทำร้ายปางตายต่อหน้าคนที่เหลือ เพื่อไม่ให้พวกเธอเอาเป็นเยี่ยงอย่าง

เจนีเฟอร์ที่กำลังมือขึ้นเหนือกับมือเธอแน่นในขณะนี้ เคยเป็นแฟนของหนึ่งในแก๊งค์ค้ายาที่คุมพวกเธอมา

‘แฟน’ ที่ตกเป็น ‘เหยื่อ’ เพราะถูกหลอก ซ้ำยังชักนำเด็กสาวอีกหลายรายเข้ามาร่วมรับเคราะห์โดยไม่รู้ตัว

วันแรกเมื่อลืมนาทีตอนอายุครบสิบหกปีและรู้ว่าถูกขัง
อยู่ในตู้คอนเทนเนอร์ โลกคงอาละวาดเพราะความตื่นตกใจหากไม่ได้เพื่อนสาวรุ่นพี่คนนี้หยุดไว้และช่วยเตือนสติ อธิบายให้รู้ว่าตนกำลังตกอยู่ในสถานการณ์ชนิดไหน

“เป็นไปไม่ได้ ตอนที่หลับไปฉันยังนอนอยู่ในบ้าน”

“เธอกำลังบอกว่าถูกลักพาตัวมาจากเตียงของตัวเองหรอ” เจนีเฟอร์ถาม มองผิวพรรณบอบบางค่อนข้างมีน้ำมีนวลแบบสุขภาพดีเหมือนลูกผู้ดีมีเงินอย่างสงสัย “จ้ะทำไมเธอมีกระเป๋าเสื้อผ้ามาด้วยล่ะ”

“กระเป๋าเสื้อผ้า?” โลลาชะงักมองคนแปลกหน้า

“มีเอกสารสำคัญด้วย แต่เอลซิดกับพวกคั้นเอาไปแล้ว”

“เอกสารสำคัญอะไร”

“ดูเหมือนจะเป็นกระเป๋าเงินกับพาสปอร์ต พวกนั้นเอาเครื่องประดับของเธอไปด้วย เหลือไว้แต่เสื้อผ้า”

เจนีเฟอร์บอกแล้วชี้ให้ดูกระเป๋าเสื้อผ้า เด็กสาวจึงหันมองตามและจำได้ว่าเป็นของตัวเอง

“เครื่องประดับ” โลลาทวนคำ หัวหมุนตี๋ ภาวนาให้ตัวเองฝันไป

“พวกสร้อย แหวน กำไล รู้สึกว่าจะทำจากเงินกับทองเป็นส่วนใหญ่ อยู่ในกล่องแบนๆ เป็นไม้สลักลวดลาย ถ้าเป็นของแท้ก็น่าแปลกจริงนั่นแหละ ที่คนอย่างเธอมาอยู่ร่วมกับพวกเราได้”

เพราะจากการกระทำต่างๆ ด้วยสายตา เจนี่เฟิร์คคิดว่าราคาข้าวของพวกนั้นรวมกันคงไม่น้อยเลย

โลลาฟังแล้วใจเกือบหยุดเต้นเมื่อนึกถึงเครื่องประดับที่ ‘แมลลิตา’ เคยสะสมและมอบให้เธอก่อนตาย ทั้งหมดเป็นหยาดเหงื่อแรงกายที่แม่หาสะสมมาเกือบยี่สิบปี บางชิ้นเป็นของขวัญที่ ‘ผู้เลี้ยงดู’ ซึ่งในภายหลังคือ ‘บิดา’ ของเธอเองซื้อให้ แม้จะไม่เคยหยิบมาใช้ แต่ทุกชิ้นล้วนเงินตา เพราะเด็กสาวมักนำมาลูบคลำเมื่อคิดถึงแม่

“ตกลงของพวกนั้นใช่ของเธอมั้ย” เพื่อนรุ่นพี่ชักเมื่อโลลาเงยไป กำลังมองรอบกายด้วยสายตาตื่นตระหนก และขยับจมูกฟุดฟิด เพราะกลิ่นรุนแรงไม่น่าอภิรมย์ในสถานที่ปิดแคบที่แทบจะต้องแยงอากาศกันหายใจ

โลลาพยายามหายใจทางปากเพราะรู้สึกอยากอาเจียนเป็นกำลังถึงแม้ไม่เคยอยู่ในบ้านใหญ่โตจนกระทั่งไม่กี่เดือนก่อน แต่ก็ไม่เคยเฉียดกรายสถานที่ซึ่งสุขอนามัยต่ำกว่ามาตรฐานมากมายเช่นนี้

“ใช่มั้ง แต่ที่นี่เป็นที่ไหน” เธอถามเพราะรู้สึกว่าคุณเธออยู่บนพาหนะที่กำลังเคลื่อนที่

“ตู้คอนเทนเนอร์ ได้ยินว่าเราต้องเดินทางอีกหลายวันข้ามหลายรัฐไม่ให้ตำรวจสงสัย”

เพราะการขนย้ายเด็กสาวหลายสิบคนไปท่าเรือห่างไกลด้วยวิธีอื่นคงมีพิรุณได้ง่าย

“แต่เราจะไปไหนกัน”

“ฉันก็อยากรู้เหมือนเธอนั่นแหละ รู้แค่เรากำลังถูกพาไปขาย”

“ขาย?” เด็กสาวจ้องคนแปลกหน้าเพียงคนเดียวที่นั่งอยู่ใกล้

และคุยกับเธอ ส่วนคนอื่นที่นั่งห่างออกไปเล็กน้อย หากไม่มีสีหน้า
เหม่อลอยเหมือนกำลังหมดอาลัยตายอยาก ก็นอนขดหรือซบหน้าลง
กับเข้าด้วยอาการซึมเศร้าเหมือนสัตว์ที่ถูกขังรวมกันไว้ในกรง และดิ้นรน
จนไร้เรี่ยวแรงต่อสู้ “ชายอะไร”

“ผู้หญิงอย่างเราจะขายอะไรล่ะที่ได้เงินง่ายๆ เร็วๆ”

ลมหายใจของเธอสะดุดเพราะเข้าใจทันที ก่อนเอ่ยออกมาเป็น
เสียงคราง “เป็นไปไม่ได้”

“ฉันก็คิดเหมือนเธอตอนรู้ว่าเอลซิดกำลังทำอะไร”

“ใครคือเอลซิด”

“แฟนฉันเอง” เจนีเฟร์ยกไหล่ “เขาเป็นหัวหน้าคนงานในโรงงาน
แล้วมาจับฉันที่ตลาด เราคบกันมาสองสามเดือนก่อนที่เขาจะขอให้ฉัน
ชวนสาวๆ ที่รู้จักกันไปทำงานในนิวยอร์ก เพราะนายจ้างของเขาเปิด
โรงงานใหม่”

“ฉันไม่เข้าใจที่เธอเล่ามาเลย”

“อยากฟังหรือเปล่านั้น เรามีเวลาทั้งวันอยู่แล้ว”

“แต่ฉันต้องกลับบ้าน พวกมันไม่มีสิทธิ์ขังเราไว้” โลลาทำท่าฮึด
ขึ้นมา

“เห็นแม่สาวคนนั้นไหม” เจนีเฟร์พยักพยัดไปยังหญิงสาว
คนหนึ่งที่นั่งนอนขดตัวอยู่กับพื้น ห่างออกไปไม่กี่ก้าว “เฮ้! เปาลีนา เธอ
เป็นยังไงบ้าง”

ผู้ถูกเรียกขยับศีรษะอย่างเชื่องช้า แต่ทำให้โลลาสะดุ้งวามเพราะ
ใบหน้านั้นแตกซำยับเยิน เป็นรอยจ้ำสารพัดสี และดวงตาหิ่เปิดข้าง
เดียว ขณะที่อีกข้างบวมตุ่ยปิดสนิท เอ่ยเสียงแหบแห้งที่ฟังดูน่าสมเพช
มากกว่าน่ากลัว

“ไปตายซะ เจนีเฟร์!” เอ่ยจบก็หันกลับซุกเข้าข้างผนังเช่นเดิม
เด็กสาวเลยได้รู้ว่าผู้หญิงที่คุยกับตัวเองชื่ออะไร

“เธอเป็นอะไรนะ” ไลลากระซิบถาม

“พยายามหนี เลยถูกซ้อมแล้วรวมโทรมต่อหน้าพวกเราตรงนี่”

“!!!”

“พวกมันมีห้าคน มีปืนทุกคน มันผลัดกันขึ้นมาที่นี่ ช่มชืด เป่าลีนาคราวละสองคนตั้งแต่หัวค่ำจนถึงเช้า เพื่อนคนหนึ่งของเธอ พยายามช่วยเลยถูกยิง ศพถูกทิ้งลงแม่น้ำข้ามสะพานที่ไหนสักแห่ง เมื่อวานนี่เอง”

“พระเจ้า!”

“ที่นี่ไม่มีพระเจ้าหรอกเธอ มีแต่พวกเรากับสัตว์นรก เราต้องทำตามคำสั่งถึงจะมีอาหารกิน ถ้าไปถึงปลายทางก็ต้องทำงานเพราะโดนยึดเอกสารไว้หมด ใครพยายามหนีจะโดนเหมือนเป่าลีนาค หรือไม่ก็โดนฆ่า”

“ยังมีเรื่องแบบนี้ในอเมริกาอีกหรือ”

เจนิเฟอร์ปรายตามองคนพูด “เขาถึงเรียกว่าอเมริกันดรีมไง แต่ดรีมของบางคนเป็นเหมือนฝันร้ายที่เธออยากตื่นก็ทำไม่ได้ ถ้าหนีก็อาจจะไม่ตื่นขึ้นมาอีก หรือตายทั้งเป็นอย่างเป่าลีนาค”

“แต่ฉันต้องหนี” ไลลาเอ่ยเสียงกระซิบ

เพื่อนร่วมชะตากรรมมองสำรวจเธออย่างพิลึก แน่ใจว่าเด็กสาวต้องมีเลือดผสม เพราะมีใบหน้าดงามแปลกตา “เธอดูไม่เหมือนพวกเราเลย พอจะนึกออกหรือยังว่ามาอยู่ที่นี่ได้อย่างไร”

สาวน้อยมุ่นหัวคิ้วเข้าหากัน ความเจ็บปวดชนิดหนึ่งพาดผ่านดวงตาค่อนจางหายรวดเร็ว เปลี่ยนเป็นความเฉยชาที่ทำให้คนเฝ้าดูนึกถึงกับความสามรถในการปกปิดอารมณ์และยอมรับสถานการณ์ได้เร็วเกินวัย

“คิดว่าพอเดาออก”

“อยากเล่าให้ฉันฟังไหม”

“ภรรยาของพ่อ เขาเกลียดฉันมาก” คือนที่เธอหลับก่อนตื่นขึ้น มาที่นี้ในวันเกิดอายุครบสิบหกปี

นาตาลี วูล์ฟ ซึ่งเกลียดชังเธอเข้าไส้นับตั้งแต่บิดาพาโลลาเข้า บ้านไม่กี่เดือนก่อน เกิดนึกอยากปรับความเข้าใจกับเธอขึ้นมากะทันหัน และเป็นแม่งานจัดปาร์ตี้เล็กๆ ในครอบครัว

แม่เลี้ยงชวนคุยถึงเพื่อนๆ ที่โรงเรียน พูดถึงเด็กหนุ่มที่ตามจีบ เธออย่างออกรส พาดพิงพฤติกรรมที่อ้างว่าตนเห็นแต่ไม่เป็นความจริง จนคนไม่รู้ก็คงเข้าใจว่าเธอชอบเฟลิร์ทกับเด็กหนุ่มพวกนั้น ทว่าโลลา ฟังอย่างสุดอึ้งจนไม่ได้แก้ตัว

มาตามวูล์ฟเป็นนักโกหกมืออาชีพตัวฉกาจ สามารถปั้นแต่ง ความเท็จผสมกับความจริงได้อย่างเป็นธรรมชาติ ชนิดที่คนจิตอ่อน คงไม่มีทางคิดว่าหล่อนกำลังกล่าวเท็จ บิดเป็นอนความจริงจนเจ้าของ เรื่องเองยังแทบจำเค้าความเดิมของตัวเองไม่ได้

สุดท้ายนาตาลีคะยั้นคะยอให้เธอตีมิวไรน์จากแก้วที่ตนเป็นคนรินหลังจากไล่พ่อบ้านกลับไปก่อน โดยอ้างว่า

‘ฉันอยากให้มีแต่คนในครอบครัว’

‘โลลายังไม่ควรตีมิวไรน์ แนนตี’ คริสเตียน วูล์ฟ พี่ชายสุดหล่อ ที่อายุมากกว่าเธอเกือบสิบปี ลูกชายสุดที่รักของแม่เลี้ยงเอ่ยชัด และ มองมารดาด้วยสายตาดำหนึ

‘ไวน์ไม่ใช่ยาพิษสักหน่อย อีกอย่าง โลลาอายุตั้งสิบหกปีแล้ว ตอนอายุเท่านี้แม็กตีมิวไรน์แทนน้ำแล้ว’

‘นั่นแหละเป็นเหตุผลที่โลลายังไม่ควรเอาอย่างแม่’ คริสเตียน แย่งแก้วจากมือที่กำลังยื่นให้เธอ ทำให้นักแสดงเกรดบีพลัสของฮอลลีวูดทำหน้าเหมือนถูกทำร้ายจิตใจอย่างรุนแรง

‘แม็กก็แค่อยากทำดีซดเซยกับที่เคย์ใจแคบ แต่ถ้าลูกคิดว่าแม่ มีเจตนาร้าย...’

ไอลาเป็นคนดิ่งแก้วจากมือของคริสเตียนมาก่อนเหตุการณ์
จะเลยเถิด

‘หนูดื่มได้ค่ะ แค่แก้วเดียวคงไม่เป็นไร’

เธอยกไวน์ขึ้นดื่มทันทีเพื่อยุติความขัดแย้ง เพราะประกาย
เรือเรืองจางเกลียดจางซึ่งในแวตตาแข็งกร้าวของนาตาลีที่ตัวตอมองมา
ยามคิดว่าลูกชายและสามีไม่เห็น...

คืนนั้นไอลาขอเข้านอนเร็วเพราะปวดหัว

ตื่นขึ้นมาอีกทีในกล่องสี่เหลี่ยมผืนผ้าของตู้คอนเทนเนอร์ที่กำลัง
เคลื่อนที่อยู่ตลอดเวลา

รถวิ่งหลังจากนั้นอีกหลายชั่วโมงจึงหยุด และถูกยกโหลดไว้
ในโกดังของท่าเรือแห่งหนึ่ง

“เราจะออกจากที่นี่ยังไง ไอลา” เจนีเฟอร์ถามเสียงเบา
เมื่อทั้งคู่โผล่จากมุมตู้เก็บสินค้าที่วางเรียงกันสูงหลายแถว

โกดังแห่งนี้อยู่ในกำแพงสูงท่อมหัวไร่ที่ป็นปาย มีขดลวดหนาม
กั้นไว้ด้านบนอีกชั้น ด้านหน้าเป็นประตูแบบกันยกขึ้นลง มีเจ้าหน้าที่
รักษาความปลอดภัยประจำป้อมยามอยู่สองนาย คอยเปิดทางให้รถ
และผู้ติดต่อผ่านเข้ามา

“เธอคิดว่ายามพวกนี้รู้หรือเปล่าว่าพวกเราถูกขังอยู่ในนั้น”
สาวน้อยถามกลับ

“อู๊ พวกมันทำกันเป็นขบวนการ โกดังถึงแน่นหนาอย่างนี้ไง”

“เธอแน่ใจ?”

“เอลซิดเป็นคนบอกฉันเอง ที่นี้มีกล้องวงจรปิด ยามที่เฝ้าก็
ไม่ได้มีแค่สองคนที่เห็น”

“อืม” เด็กสาวกวาดสายตาสำรวจเพื่อขบคิด

ตอนออกจากตู้คอนเทนเนอร์ เธอลองวางแผนโดยมีเพื่อนร่วมชะตา-

กรรมที่ยิ่งแข็งแกร่งหลายคนคอยช่วย

เจนีเฟร์เป็นคนหลอกหลอชายนสองคนที่เข้ามาส่งอาหารด้วยการ
แก๊งปวดท้องร้องโอดโอย ทำเสื้อผ้าหลุดลุ่ยจนทั้งคู่เสียสมาธิ พวก
ผู้หญิงที่คอยโอกาสอยู่จึงช่วยกันแย่งปืนมา รุมทุบตีคนร้ายเกือบสลบ
และจับพวกมันมัดและอุดปากไว้

เมื่อชายคนที่สามซึ่งรออยู่ด้านหน้าได้ยินและตามเข้ามา ก็ถูก
เธอกับสาวๆ สองสามคนที่รออยู่ข้างประตูจัดการด้วยวิธีเดียวกัน ผู้คุม
ทั้งสามถูกมัดรวมไว้ให้ผู้หญิงที่เหลือคอยเฝ้า พวกเธอยึดปืนมาได้สอง
กระบอก กระบอกหนึ่งอยู่กับไซเฟีย หญิงสาวคนเดียวในกลุ่มที่ยิงปืน
เป็น ซึ่งตอนนี้อยู่ในตู้คอนเทนเนอร์

จากนั้นไลลา กับเจนีเฟร์จึงปิดล็อกประตูไว้ก่อน ไม่ให้พวก
ที่เหลือสงสัยจนมาตามชายสามคนเร็วเกินไป ปืนอีกกระบอกจึงอยู่ใน
มือขึ้นหิ้งของสาวน้อย

แผนก็คือเธอกับเพื่อนรุ่นพี่จะหาทางหนีออกไปแจ้งตำรวจให้มา
ช่วย เพราะหากทุกคนหนีพร้อมกันอาจมีอันตรายถึงชีวิต ระหว่างนี้
ผู้คุมทั้งสามจึงกลายเป็นตัวประกันหากคนร้ายสงสัยและส่งใครมาดู
พวกของมันที่หายมา

“เอาไงดี โลก ประตุนี้เป็นทางออกเดียวนะ ถ้าซัดพวกมัน
เกิดสงสัยแล้วส่งคนมาดู เราคงไม่รอด”

“รู้แล้วนะ” เด็กสาวกระซิบตอบน้ำเสียงร่ำอนรรณของคนพูด และ
ก้มลงหยิบหินจากพื้นขึ้นมาสองสามก้อน

“เธอจะทำอะไร”

“ล่อให้คนหนึ่งออกมาที่นี่ เธอเห็นรถคันนั้นไหม” ไลลาหวัด
สายตาไปยังรถตรวจการคันหนึ่งซึ่งจอดอยู่ไม่ห่างจากป้อมยามนัก
มองจากตรงนี้ยังพอเห็นว่ามิกูญแจรถเสียบคาไว้

“เธอจะขโมยรถ?”

“มันเร็วกว่าวิ่งหนี เพราะเราคงไม่รอดถ้าใช้เท้า”

“เธอจะทำยังไงหลังจากล่อหมอนั้นมาที่นี่”

“จับเป็นตัวประกันให้อีกคนยอมเปิดประตูให้เรา...” เด็กสาวอธิบายแผนการคร่าวๆ ให้ฟัง

“ถ้ามันไม่ยอมล่ะ เธอจะกล้ำยิงคนจริงๆ เหรอ?”

“ฉันไม่รู้หรือการเงินเฟิร์” ไลลาตอบตามตรง “แต่เราต้องรีบแล้วล่ะ”

“ก็ได้” เพื่อนรุ่นพี่จำใจรับปาก แล้วเดินอ้อมตู้คอนเทนเนอร์ที่ตั้งเรียงรายออกไปอีกทาง

ไลลา รอจนอีกฝ่ายเข้าใกล้รถที่จอดอยู่ จึงปาก้อนหินในมือ เสียงดัง ‘แกร๊ก’ ทำให้ยามสองคนหันมองกัน

คนหนึ่งส่งสัญญาณให้เพื่อนมาดู ส่วนตนเองอยู่เฝ้าป้อมและมองหน้าจอกของกล้องวงจรปิด

ยามที่เดินมาตามเสียงยกมือแตะอาวุธตรงบันได เขาขกวิทยุสื่อสารขึ้นมากดติดต่อ “ให้อาหารผู้หญิงยังไม่เสร็จวะะ ช่างโนนะ... เฮ้! มีใครอยู่รึเปล่า” ร่างผอมของเขาซึ่งเกร็งขึ้นมาเหมือนรู้ว่าอะไรผิดปกติเมื่อไม่มีเสียงตอบรับ

มือที่แตะตรงกระบอกปืนของยามเตรียมกระชากออกมาเมื่อรู้สึกว่ามีวัตถุแข็งๆ กดกลางแผ่นหลัง

“หยุด แล้วทิ้งปืนลง” คนจ่อปืนข้างหลังยามขู่

ยามรักษาการณ์สับสน แต่ยอมยกอาวุธในมือขึ้นเสมอไหล่และพยายามหันกลับมา

“ทิ้งปืน ไม่งั้นฉันก็จะยิงแกทิ้ง”

“ฉันจะรู้ได้ยังไงว่าเธอมีปืนจริงๆ” เขาหันกลับมาทันทีเมื่อมีเสียงสับไกดังกรึก ได้ยินชัดในความเงียบ มองเด็กสาวร่างเพรียวซึ่งมีสภาพมอมแมม มือที่ถือปืนยกระดับหน้าผากของเขาสั้นนิดๆ แต่

สีหน้าเอาจริง

“คราวนี้แกก็เห็นของจริงแล้ว ฉันจะนับถึงแค่สาม หนึ่ง...”

เสียงเครื่องยนต์ัดจิ้งหะจนทั้งคู่สะดุ้ง ขณะไล่ล่าแข่งซักไนท์ที่ผู้ร่วมมือใจร้อนเกินไป เลยปราดเข้ากระซอกปิ่นจากมือของคนร้ายที่ตนจ่อปลายกระบอกปิ่นไว้บนหน้าผากแล้วออกคำสั่ง

“เดินนำไปป้อมยาม บังฉันไว้ เดี่ยวนี้!”

เขาหันหลังเดินที่อานำหน้าเธอกลับทางเดิม เมื่อรถตรวจการเลี้ยวออกมาพร้อมเสียงปิ่นจากชายที่ยังอยู่รักษาป้อมยามซึ่งวิ่งออกมาจัดการกับผู้หลบหนี ไลลาตกใจจนหน้าซีดเพราะเห็นว่าไม่ได้การแน่ถ้าเจนีเฟร์ถูกยิง

เด็กสาวปล่อยกระสุนนัดหนึ่งลงพื้นใกล้ตำแหน่งที่ยามในป้อมวิ่งออกมาเพื่อเรียกความสนใจ ทำให้เขาหันขวับมามอง ท่าทางละล้าละลังทันทีเมื่อเห็นเพื่อนเดินกลับโดยยกมือสองข้างแบไว้ระดับไหล่ในท่ายอมจำนน

“เกิดอะไรขึ้น!”

“หยุดยิงเพื่อนของฉัน หรือไม่ฉันก็จะยิงเพื่อนของแก”

“เธอ... เป็นผู้หญิงในตู้คอนเทนเนอร์อะ”

“ไลลา มาขึ้นรถได้แล้ว” เจนีเฟร์ชะโงกหน้ามาบอกจากกระจกด้านคนขับ

“แกไปกับฉันด้วย” เด็กสาวใช้ปืนกระบอกหนึ่งกระแทกหลังตัวประกัน อีกกระบอกสาวยังยิงเพื่อนของเขา “ส่วนแก ไปเปิดประตูเดี๋ยวนี้”

เสียงปิ่นอีกนัดดังขึ้น ดูเหมือนจะมาจากตู้คอนเทนเนอร์ ทำให้สาวน้อยทั้งคู่หันมองกันอย่างตกใจ

คนร้ายที่หาจิ้งหะอยู่แล้วจึงกระแทกศอกไปด้านหลังใส่ไลลาที่อยู่ใกล้ ทำให้เด็กสาวเสียหลักล้ม เห็นดาวระยิบเพราะโดนเข้าตรง

ใบหน้าพอดี มันไม่รอช้ารีบหันกลับมาจะเล่นงานเธอ แต่คนที่ยังพอ
มีสติยกปืนด้วยสองมือ ลั่นกระสุนหลายนัดโดยใช้สัญชาตญาณ
มากกว่าต้องการจะทำร้ายใคร ร่างที่โถมเข้ามาจึงผงะล้มลงหงายหลัง

“ไลลา ช่วยด้วย!”

แค่พริบตาที่ไลลาเสียหลัก ยามคนแรกก็ตรงไปลากเจนี่เฟิร์ล
จากรถและกลับเป็นฝ่ายได้เปรียบ

“ทิ้งปืนลง ถ้าไม่ยอมยกให้เพื่อนของเธอตาย” เสียงของมันลั่น
นิดๆ เหมือนกันเพราะคู่หูกำลังนอนจมกองเลือด

“อย่า หนีไปไลลา ไม่งั้นเราจะตายกันทั้งคู่!”

เสียงปืนดังขึ้นอีกนัดเมื่อคนร้ายยิงทะลุร่องเท้าของเจนี่เฟิร์ล
ซึ่งกรีดร้องอย่างเจ็บปวด

กระนั้นสาวรุ่นพี่ยังเงยหน้าขึ้นสบตากับเธอซึ่งหยดน้ำเริ่มไหล
รินพลางสายหน้า

เสียงปืนอีกนัดดังมาจากด้านใน ตามด้วยเสียงกรีดร้องของ
ผู้หญิง เด็กสาวไม่มีเวลาคิดเมื่อวิ่งไปขึ้นรถที่ยังติดเครื่องค้างไว้โดยจ่อ
ปืนไว้ทางคนร้ายตลอดเวลา เธอเข้าเกียร์ต่ำแล้วเหยียบคันเร่งจนสุด
เมื่อพาพาหนะกระชากไปข้างหน้า และได้ยินเสียงปืนไล่หลังจนต้อง
ก้มหัวต่ำหลังขับฝ่าเครื่องกีดขวางออกมา

รถตรวจการหายไปกับความมืดในเวลาแค่จิตใจต่อมา และ
เจนี่เฟิร์ลเงยหน้าหัวเราะ

เด็กสาวขับรถไปได้ไม่กี่กิโลเมตรก็รู้ว่ามึนบางสิ่งผิดปกติ
รถเริ่มเสียการทรงตัวและแอลบจนต้องรีบเหยียบเบรกไม่ถึงหนึ่งนาที
ต่อมาก็มีเสียงเครื่องยนต์สั่นกักก่อนดับสนิท ไลลาจึงเห็นว่าเกจน้ำมัน
อยู่ที่ตัวสีแดง

เธอพยุงร่างสั้นระริกลงจากรถ หลังจากความหาไฟฉายจาก

ลื่นซัดด้านหน้า ลงมาบนพื้นจึงเห็นว่าล้อหน้าและล้อหลังคนละฝั่ง
แบนราบ ได้กลิ่นน้ำมันที่เมื่อสาดแสงไฟดูจึงรู้ว่ารถถูกยิงถึงน้ำมัน
จนรั่วออกมาหมด

“เวร!” เธอสบตด้วยเสียงสั้นๆ เมื่อหันมองรอบตัว

เด็กสาวเห็นแสงไฟริบหรี่จากโรงนาไม้ไกลนั้ก และเสียงรถคึกๆ
กำลังวิ่งมาจากทิศตรงกันข้าม จึงรีบวิ่งลงข้างทางเพราะไม่คิดว่าผู้มา
ใหม่จะเป็นคนดี เฉลอๆ อาจเป็นพวกเดียวกับที่จับเธอกับพวกผู้หญิงมา
หากเป็นเช่นนั้นเธอคงถูกฆ่า

เธอต้องขอความช่วยเหลือโดยเร็วที่สุด และผู้ที่น่าจะช่วยได้
ก็คือ... เด็กสาวคิดถึงใบหน้าของพี่ชายต่างแม่

‘พี่’ เคยเมตตากับเธอเสมอ แต่สิ่งที่มารดาของเขาทำทำให้เธอ
ต้องกลืนก้อนแข็งลงในอก

ตำรวจ! ตอนนี้นี้คงไม่มีอะไรดีกว่าขอความช่วยเหลือจาก
เจ้าหน้าที่รัฐ เพราะลำพังเธอเองคงไม่มีทางช่วยเหลือฟรีกับผู้หญิง
ที่เหลือได้ แคร์อดออกมาถึงนี่ก็ถือเป็นบุญนักหนา

เกือบยี่สิบนาทีต่อมา กว่าเด็กสาวจะไปถึงโรงนาและอธิบายให้
เจ้าของบ้านรู้ว่าเธอหนีมาจากไหน

“จั้นเระอะ” ชายวัยกลางคนหน้าตาอิดโรยมองเธออย่างไม่แน่ใจ
“ฉันไม่เคยได้ยินว่ามีเรื่องอะไรอย่างที่คุณเล่า”

“คุณยังไม่ต้องเชื่อตอนนี้ก็ได้ แต่ขอฉันใช้โทรศัพท์เถอะคะ
ฉันต้องโทร. แจ้งตำรวจ”

“ที่นี่ไม่มีโทรศัพท์”

เด็กสาวชะงัก “เป็นไปได้ยังไง”

“ฉันอยู่คนเดียว แทบไม่จำเป็นต้องติดต่อใครที่ไหน”

“จั้นแถวนี้มีตู้โทรศัพท์ตรงไหนอยู่ใกล้ที่สุดคะ คุณพาฉันไปให้
ใหม่” เธอถามเพราะเห็นรถพิกอัปคันเก่าของเขาจอดอยู่ด้านหลัง เธอ

ไม่รู้จักหนทางแถวนี้ซึ่งแทบไม่มีบ้านเรือน และรถที่เธอขโมยมาหมดอายุซั้ยแล้ว

ชายดังกล่าวมองเธออย่างซึ่งใจ แต่ยอมพยักหน้าในที่สุด ก่อนขอตัวไปหยิบกุญแจรถ

เด็กสาวยื่นกระสอบกระสายคอยด้วยความร้อนใจในห้องที่น้ำจะใช้ทั้งซักผ่อนและกินอาหาร เพราะเธอเห็นจานกับแก้วกาแฟซึ่งยังไม่เก็บล้างวางอยู่บนโต๊ะกินข้าว พลันตาดำเหลือบเห็นวัตถุสีเงินวางอยู่ข้างซอกทีวี

ด้วยการใช้สัญชาตญาณมากกว่าเหตุผล ทำให้ไลลาเดินไปหยิบมือถือเก่าที่หน้าจอมีดัดใส่กระเป๋าทางเกงหลัง เหลือบดูแค่แวบเดียวแล้วถอยกลับมาในที่เดิม เด็กสาวกำลังหันกลับเมื่อได้ยินเสียงฝีเท้าจากเจ้าของบ้าน

“เราไปได้แล้วใช่ไหมคะ...โอ๊ะ!” เธอมีเวลาอุทานเพียงนิดเดียวเมื่อชายวัยกลางคนปราดถึงตัวพร้อมบางสิ่งในมือ และใช้มันปิดลงครึ่งปากครึ่งจมูก อารามตกใจทำให้เบิกตากว้าง อ้าปากจะร้องเลยสุดลมหายใจเข้าเต็มรั๊ก และได้กลิ่นหวานเย็นซึ่งทำให้นึกอยากอาเจียนออกมา เด็กสาวมีเวลาต่อสู้อยู่ไม่กี่วินาทีก็พบว่าคนร้ายแข็งแรงมาก

ต่อเมื่อเธอรู้ตัวและรีบกลับหันหายใจพร้อมดิ้นรนสุดกำลังเพื่อเอาตัวรอดก็สายเกินไป

ร่างโปร่งอ่อนระทวยลงด้วยสำนึกสุดท้ายคือความสิ้นหวังและรู้สึกผิด โดยเฉพาะต่อเจนีเฟร์

‘เธอไว้วางใจได้ง่าย และขาดความระมัดระวังตัวอย่างไม่น่าให้อภัย!’

เสียงกริตร้องบาดหูทำให้เด็กสาวพยายามเดินฝ่าหมอก
ควันสลัววางอันหนาที่บ

“แกบอกว่ารักฉันนะ เอลซิด ทำไมถึงทำกับฉันอย่างนี้”

“ฉันเตือนแล้วว่าอย่าขัดขืน แต่เธอร่วมมือกับเด็กใหม่ก่อเรื่อง” เสียงผู้ชายที่เด็กสาวเคยได้ยินแค่ชื่อบ่งบอกความมาดร้าย “ถ้าเด็กนั้นหนีไปได้ เราจะเด็ดย้อนกันหมด”

“ก็สมควรแล้วนี่ แกหลอกฉัน หลอกให้รัก ให้ฉันพาทุกคนมาเป็นเหยื่อของพวกแก”

“โทษตัวเองที่เธอโง่ยอมเป็นแพนฉันเพราะอยากถือกรีนการ์ดกับเป็นสาวชาวกรุงดีกว่า เจนีเฟร์”

“เพราะฉันหลงรัก คิดว่าแกเป็นเทพบุตร ทั้งที่ความจริงแกมันสัตว์นรกต่างหาก”

“อย่าเสียเวลาเลยนะเอลซิด อีนี่จะได้รู้จักนรกจริงๆ สักที” เสียงใครบางคนขัดขืนและหัวเราะให้กัน ตามด้วยเสียงสวบสាប់ที่คนฟังจะได้ในเวลาต่อมาว่าเป็นเสียงขยับเข็มขัด รูดซิป และปลดกางเกง มีเสียงก่นด่าจากเจนีเฟร์ เสียงต่อสู้อ และเสียงเนื้อกระทบเนื้อที่ทำให้เพื่อนใหม่ของโลกกรีดร้องเหมือนคนบ้า

“ดินจริงนังนี้ แกจะเป็นกะหรที่ตีได้ยังไง ถ้าไม่รู้จักรวิธบริการผู้ชาย”

เพศผู้หลายคนหัวเราะชอบใจเมื่อมีเสียงเคลื่อนไหวไม่หยุดเช่นเดียวกับเสียงร้องของเจนีเฟร์ซึ่งกรีดแหลมอย่างน่าสยดสยอง เรียกสติของโลกมาให้กลับคืนจนผีนกะพริบเปิดเปลือกตาได้ มันเริ่มจากพรั่มัวในตอนแรก ก่อนจะเห็นกลุ่มคนบนพื้นห่างออกไปไม่กี่เมตรประกอบกันเป็นภาพของเจนีเฟร์ถูกขึงพืดไว้กับพื้นโดยปลายเท้าหันมาทางเธอ เท้าของหล่อนเปลือย ข้างหนึ่งถูกผ้าพันไว้ แต่แดงฉานด้วยเลือดจากการถูกยิง ชายสองคนจับแขนหญิงสาวกดไว้คนละข้างอีกคนอยู่ตรงกลางกำลังทำสิ่งอุจาด น่าขยะแขยงที่ทำให้โลลอาจากเมินหนี มีชายอีกสามคนยืนดูโดยปลดซิปกางเกงและลูปคลำอวัยวะ

เพศที่อยู่มือ

แม้จะเห็นไม่ชัด แต่ทุกคนมีสีหน้าเปี่ยมกำหนดและความกระตือรือร้นหรือเหมือนสัตว์นรกก็ไม่ปาน

คนแรกร้องเสียงน่าเกลียดหลังจากเกร็งอยู่ชั่วครู่ก็ลุกขึ้น เปิดทางให้คนที่สองเข้าแทนที่

“ไอ้สัตว์นรกชั่วช้า เอลซิด แก่ทำกับฉันอย่างนี้ได้ยังไง กรีด...!” เสียงของหล่อนถูกแทนที่ด้วยเสียงหลังมือของชายคนใหม่ที่ฟาดใส่ไบหน้า รุนแรงจนเงินเฟิร์หยุดร้องไปชั่วขณะ

“ปากของหล่อนคงจะว่างมาก” ใครบางคนที่ยืนอยู่พูด “พลิกนั่งนี่ขึ้นมาคุกเข่าสิ”

คนที่เพิ่งเริ่มต้นด้านหน้าสบถอย่างหงุดหงิดสองสามคำ แต่ยอมขยับออกแล้วพลิกผู้หญิงขึ้น มีเสียงทุบตีด้วยกำปั้นหนักๆ อย่างไม่ปรานีเมื่อเงินเฟิร์ไม่ยอมทำตามในตอนแรก

“ฆ่าฉันซะเถอะ พวกแกจะได้แค่ท่อนไม้เท่านั้นแหละ”

“เอากับศพมันจะไปสนุกอะไร”

“งั้นก็ทำ เพราะฉันจะจำหน้าพวกแกทุกคนไว้!”

ประโยคเคียดแค้นของหล่อนได้รับกำปั้นเป็นของตอบแทนจากสัตว์นรกที่ครั้งหนึ่งเงินเฟิร์เคยเรียกว่าแฟน

“แรกๆ ก็พูดอย่างนี้ทุกคน แต่พอทนไม่ไหวก็กลับคำร้องขอชีวิตกันทั้งนั้น”

พวกมันรั้งร่างปวกเปียกของหล่อนขึ้นมาจากพื้นและทำสิ่งน่าขยะแขยงหยาบช้ำกับเธอต่อ

เสียงของสาวโคลอมเบียเริ่มอ่อนแรงลงทุกทีเมื่อชายคนที่สามเข้ามาแทนที่

โลลาไม่กล้าส่งเสียงเพราะทั้งซ็อกและหวาดกลัวจับใจกับสิ่งที่เห็น และรู้ว่าคงช่วยอะไรอีกฝ่ายไม่ได้ พานสมเพชเวทนาต่อชะตา

กรรมของเพื่อนใหม่จนอยากขย้อนอาเจียนออกมา แต่ปากคอกลับ
แห้งผากมีแค่น้ำลายเหนียวๆ

เด็กสาวไม่รู้ว่านี่คือที่ไหน เพราะไม่ใช่ในตู้คอนเทนเนอร์เดิมที่
เธอกับผู้หญิงหลายคนถูกขังไว้รวมกันในตอนแรก เมื่อพิจารณาสักพัก
จึงเห็นว่าน่าจะเป็นห้องเก็บเครื่องมือและยุ่งช่างในโรงงาน บริเวณที่
เจนีเฟอร์ถูกทำร้ายอยู่กลางห้องที่มีหลอดไฟแบบแขวนแค่ดวงเดียว ส่วน
เธอถูกทิ้งไว้ข้างผนังส่วนที่มีดกกว่า พวกมันจึงไม่รู้ว่าเธอรู้สึกตัวแล้ว

เคราะห์ร้ายที่เธอถูกมัดให้นอนตะแคงกับพื้น มือไพล่หลัง เมื่อ
พยายามขยับจึงรู้สึกว่าจะเหน็บกินจนชาและเจ็บแปลบบริเวณที่ถูก
กดทับเป็นเวลานาน รับรู้ว่ามีเชือกแน่นหนาเกินกว่าที่เธอจะช่วยเหลือ
ตัวเองได้ และการขยับตัวทำให้เธอรู้ว่าด้านหลังกระเป๋ากางเกงยีน
ของตัวเองยังมีวัตถุที่แอบหยิบมาอยู่ที่เดิม คนร้ายคงไม่ทันสังเกต
และค้นตัวเธอ ซึ่งทำให้เด็กสาวใจชื้นขึ้นเพียงนิดเดียวเมื่อตระหนักว่า
สถานการณ์ของเธอแย่แค่ไหน

เธอคงมีจุดจบเดียวกับเจนีเฟอร์ ตายอยู่ที่นี่ หรือถูกขายไปไหน
สักแห่งซึ่งถูกตัดขาดจากโลกภายนอก

เด็กสาวหลับตาเพื่อสงบสติอารมณ์ซึ่งแทบเป็นไปไม่ได้ เพราะ
เสียงจากความโหดร้ายของบรรดาสัตว์นรกที่กำลังกระทำกับเจนีเฟอร์
และเสียงร้องอย่างเจ็บปวดของหล่อนสิ้นสะเทือนเข้าไปถึงจิตวิญญาณ

ประสาทของเธอตึงเครียดส่งผลให้ร่างกายสั่นเทาเช่นเดียวกับ
พื้นที่กระทบกันก็ๆ จนเป็นเรื่องยากยิ่งที่จะควบคุมตัวเองและทำเหมือน
ยังไม่รู้สึกตัว แม้จะรู้ว่าชะตาของเธอคงขาดเร็วขึ้นถ้าพวกมันถูกหันเห
ความสนใจ

เธอไม่รู้ว่าเวลาผ่านไปนานแค่ไหนเมื่อเสียงของสาวเคราะห์ร้าย
เงียบลง หลังจากพวกมันเวียนกันกระทำกับหล่อนหลายรอบจนเพื่อน
รุ่นพี่สิ้นสติ ทำให้ความมกัซพะหยาบซ่าของพวกมันลดลงด้วย

เผียะ! “แม่งนอนเหมือนท่อนไม้เลยวีย์ อีกะหรี ลืมตาขึ้นมา
สนุกกันก่อนสิ”

“หล่อนเจียบไปเลย ตายรียังนะ”

“มันไม่ตายง่าย ๆ หรอก” ดูเหมือนเสียงนั้นจะเป็นของเอลซิด
อดีตแฟนของหล่อนเอง

“ถูกยิงเสียเลือดเยอะเหมือนกัน อาจจะตายก็ได้ ถ้าตายเรา
จะทำยังไง”

“ก็ฝังไว้ที่นี่ แต่มีหวังถูกหักเงิน เพราะส่งของได้ไม่ครบ”

“แล้วเด็กนั่นล่ะ” เสียงฝีเท้าของคนที่เดินมาใกล้ ทำให้หัวใจของ
โลลาเต้นแรงจนกลัวพวกมันได้ยินด้วย

“ข้างบนสั่งว่าอย่าเพิ่งทำเสียหายเพราะน่าจะไ้ราคาดี แกก็รู้
ว่ามีพวกนิยมของสดใหม่ที่พร้อมจ่ายราคางาม”

“รู้ได้ยังไงว่าหล่อนยังใหม่”

“หน้าตาแค้สิบสองสิบสามแบบนี้คงไม่เคยมั่ง นัยว่าแม่เลี้ยง
หล่อนการันตีมาเองนี่”

“ไม่น่าเชื่อว่าผู้ดีบางคนจะเลวจนพวกเรายังอายุ” ใครบางคน
พูดขึ้น คนที่เหลือหัวเราะตาม

“ว่าแต่จะทิ้งหล่อนไว้ที่นี่เระอะ”

“คงต้องทิ้งไว้ก่อน เพราะมีกำหนดชนพຽ່ງนี้”

“เอาไปรวมไว้ในตู้คอนเทนเนอร์เหมือนเดิมดีกว่ามั่ง”

“กลัวจะไปปลุกระดมพวกที่เหลือเหมือนตอนแรกนะสิ ชังไว้
ในนี้ให้เรย์คอยดูก็แล้วกัน”

“น่าเสียดาย” คนเดิมพูดก่อนพวกมันจะพากันออกไป

รถจนประตຽงนาถุกั้่นดากลจากข้างนอก เด็กสาวจึงรีบ
ลืมตาขึ้นเป็นครั้งที่สอง และพบว่าห้องสี่เหลี่ยมผืนผ้าค่อนข้างกว้าง

แห่งนี้มีหน้าต่างสูงที่ถูกปิดไว้เพียงสี่บาน ด้านละสองบาน แต่สูงเกินระดับหน้าต่างทั่วไปเพราะน่าจะมีไว้ระบายอากาศมากกว่า เธอไม่เสียเวลาเมื่อพลิกตัวเองให้หมุนไปหาผู้ที่หมดสติอยู่กลางห้อง

งานที่ควรเร่งใช้เวลาเกือบห้านาทีจนเหลือซิมหน้าผากเมื่อไปถึงตัวเจนีเฟอร์ ซึ่งน่าจะถูกรเรียกว่า ‘ซาก’ มากกว่า

เด็กสาวเบือนหนีเมื่อเห็นสภาพยับเยินของอีกฝ่ายเพราะทำใจไม่ได้ ต้องตั้งสติอีกชั่วอึดใจจึงกล้าหันมอง

สตรีแรก-run ที่เคยงามคมตามแบบสาวโคลอมเบียแทบไม่มีเสื้อผ้าติดกาย เนื้อตัวถูกตบตีแตกยับซ้ำป็นเขียวแทบไม่เห็นเนื้อขาวๆ กระจกเลือดและกลิ่นคาวโลหิตที่ทำให้เด็กสาวถึงกับอาเจียนเอาหน้าลายออกมาด้วยความสะเทือนใจ

“เจนีเฟอร์...เจนีเฟอร์ เธอได้ยินฉันหรือเปล่า”

คำเรียกขานเสียงกระซิบของเธอได้รับความเงิบเป็นคำตอบ แต่โลลาไม่ลดละ ฝ่าเรียกออยู่เช่นนั้นทั้งสองสามนาที ผ่านไปนานจนเธอเกือบสิ้นหวัง สาวเคราะห์ร้ายก็โผล่ออกมาเสียงแหบ ก่อนเอ่ยเบาแทบไม่ได้ยิน

“โลลาอะไรอะ”

“เธอยังไม่ตาย ขอบคุณพระเจ้า!”

“ฉันบอกเธอแล้วว่าแถวนี้ไม่มีพระเจ้า” เจนีเฟอร์พยายามเปิดเปลือกตาบวมตู่ยขึ้นมองเช่นเดียวกับที่โลกาก้มลงหาในท่างันงันทุลักทุเล “เธอดูแย่มาก”

เด็กสาวทั้งอยากหัวเราะและร้องไห้ในเวลาเดียวกัน “คงไม่แย่มากกว่าเธอแน่”

“ฉันขอโทษ โลลา”

“ไม่ใช่ความผิดของเธอ เราต้องออกไปจากที่นี่”

เจนีเฟอร์สั่นหน้า ซึ่งดูเหมือนจะเป็นความพยายามที่มากเกินไป

เพราะหล่อนกระอักออกมาเป็นเลือดจนไหลลงใจคอไม่ตี “เธอไปเถอะ”

“ฉันยังไปไหนไม่ได้ จนกว่าเธอจะช่วยแก้มัด”

นัยน์ตาข้างเดียวที่ยังเปิดขึ้นได้หрімองโลลมาแล้วพยักหน้า “หันมาสิ”

“เธอไหวนะ”

“อาจจะไม่ไหวถ้าเธอช้า” สาวเคราะห์ร้ายยังไม่หมดอารมณ์ขันอันหาได้ยากในเวลาแห่งความเป็นความตาย และเด็กสาวก็ไม่มีเวลาไอ้เอ้เมื่อหันหลังให้เจนีเฟร์ใช้มืออันสั้นเทาช่วยแก้มัด

อีกครั้งที่ต้องใช้เวลาเนิ่นนานเหมือนผ่านมาหลายชั่วโงมกว่าคนเจ็บจะทำสำเร็จ ปล่อยให้โลลาใช้มือที่เป็นอิสระแก้มัดที่ข้อเท้าให้ตัวเองระหว่างที่เจนีเฟร์หายใจหอบหนัก

“รีบหนีเถอะ โลลา ไม่ต้องสนใจฉัน”

“เธอรู้อีปล่าว่าที่นั่นมันที่ไหน” เด็กสาวดึงมือถือที่แอบขโมยมาจากกระเป๋ากางเกงออกมาเปิด

แทปโทรศัพท์เมื่อพบว่ามันใช้งานได้แม้จะเหลือแบตเตอรี่แค่ขีดเดียว

“ไกลจากนิวยอร์กมากเพราะพวกมันเดินทางหลายวัน เราอาจจะข้ามชายแดนเม็กซิโกมาแล้วก็ได้”

“ถ้าข้ามชายแดน โทรศัพท์ก็น่าจะใช้ไม่ได้สิ” หญิงสาวมองมือถือรุ่นเก่าที่ไม่มีระบบจีพีเอส แต่เห็นสัญญาณเครือข่ายไม่คุ้นตานั้นน่าจะอยู่ต่างรัฐ

“อย่าโทร. หาดำรวจนะ” เจนีเฟร์รีบบอกก่อนเธอจะกด 911

“ทำไม่ละ”

“เอลซิดเคยบอกว่าตำรวจแถวนี้เป็นพวกของมัน อาจจะเป็นแค่คำซู่ก็ได้ แต่เธออย่าเสี่ยงดีกว่า”

เด็กสาวไม่เสียเวลาซัก แล้วตัดสินใจต่อสายหา คริสเตียน วูล์ฟ แทนในที่สุด

รอสัญญาณปลายทางดังหลายครั้งกว่าจะมีคนรับเสียงหัวน “วูล์ฟ”

“นี่หนูเอง ไลลา” เธอเอ่ยเสียงเบา

“พระเจ้า! เราอยู่ที่ไหน ไม่ได้หนีออกจากบ้านใช่ไหม”

“ไม่ใช่ค่ะ หนูโดนพวกขบวนการค้ำมนุษย์ลักพาตัวมา แต่ยังไม่เป็นเวลาอธิบาย ตอนนี้นูไม่รู้ตัวตัวเองอยู่ที่ไหน เพราะถูกขังอยู่ในโรงนา กับเพื่อนที่กำลังจะตาย ในตู้คอนเทนเนอร์ยังมีผู้หญิงอีกหลายสิบคน หัวหน้าที่คุมมาชื่อเอลซิด”

“เฮ้ๆ ใจเย็นๆ ไลลา ค่อยๆ พูดสิ”

“แบตมือถือกำลังจะหมด คริสเตียน” เด็กสาวอยากร้องไห้ “แล้วไอ้โทรศัพท์ที่หนูขโมยมาก็เก่ามาก หนูไม่มีที่ชาร์จ แล้วต้องหนีออกไปให้ได้ก่อนที่พวกมันจะรู้ตัว”

“เราใช้มือถือรุ่นไหนอยู่”

เด็กสาวดึงวัตถุในมือออกส่องดูกับแสงไฟ โชคดีที่ยังพอมองเห็น ยี่ห้อและซีเรียลนามเบอร์บนตัวเครื่องจึงกรอกเสียงรายงาน “...หนูไม่อยากกวนพี่ แต่ผู้หญิงพวกนี้คงไม่มีทางได้กลับบ้านถ้าไม่มีคนช่วย”

“ไม่ต้องอธิบาย เราปิดโทรศัพท์แล้วรีบบหาทางหนีก่อน ห้ามพยายามทำตัวเป็นฮีโร โอเค”

ตาดำเหลือบมองเจนีเฟอร์ “พี่จะหาหนูเจอรีเปลา”

เสียงที่ถามสั้นนิดๆ แม้จะพยายามควบคุมไว้ ทำให้ปลายสายเงียบชั่วอึดใจก่อนจะรับคำหนักแน่น

“ต้องเจอแน่ อึดไว้ก่อนไลลา อย่าเพิ่งเป็นอะไรไปซะก่อน”

“หนูจะพยายาม” เธอบอกเป็นประโยคสุดท้ายแล้วรีบบิดเครื่อง ก่อนก้มลงบอกเพื่อน

“เธอรอดฉันอยู่ที่นั่นนะ เจนี่เฟอร์”

“ฉันจะพยายาม” อีกฝ่ายล่อเลียนคำตอบของเธอ ทำให้คนฟัง
น้ำตาเริ่มเมื่อก้มลงจูบหน้าผากที่ได้กลิ่นคาราเลียอด “ถ้าหนีไปได้ อย่า
เลือกคนผิดแบบฉัน อย่ารักใครโดยใช่หัวใจอย่างเดียว”

“อย่าพูดอีกเลย แล้วฉันจะรีบกลับมาจับ”

“ดีจัง”

1

บอดีการ์ดสาวน้ำแข็ง

Jennifer del Riaco

Born October 30th 1990

Died March 4th 2008

มือสีน้ำตาลทองลวบลงบนคำจารึกของ เจนนิเฟอร์ เดล เรียโก ที่เขียนไว้ประโยคเดียวว่า 'I am Home.' พลังยิ้มเศร้า ได้ยินเสียงเพลงจากโทรศัพท์มือถือห่างออกไปอีกด้านของสุสาน เมื่อพุดคุยโดยไม่มีเสียงกับเจนนิเฟอร์

A single rose left to remember

As a single tear falls from her eye

Another cold day in December

A year from the day she said goodbye

Seems it's only been a moment

Since the angels took him from her arms

And she was left there holding on to their tomorrow

But as they laid him in the ground

Her heart would sing without a sound...¹

เธอยังโชคดีกว่าใครอีกหลายคน แม้เมื่อแปดปีก่อนจะ
ต้องกลับบ้านในสภาพบอบช้ำหลังนอนรักษาตัวในโรงพยาบาลนาน
เป็นเดือนๆ อย่างไม่น่าเชื่อว่าจะรอดมาได้ ขณะที่เจนีเฟร์ได้กลับมา
แคร์ร่างที่ไร้วิญญาณ

นาตาลีไม่เคยแสดงความเห็นใจ อย่างว่าแต่จะยอมรับว่าเป็น
ตัวการของเรื่องทั้งหมด และไลลาก็ไม่เคยพูด ทั้งพ่อและคริสเตียน
จึงไม่รู้ กระทั่งไม่กี่ปีให้หลัง แม่เลี้ยงหลุดพูดออกมาเองหลังพยายาม
ไล่เธอออกจากบ้านเพราะเมาจนทำร้ายเธอ ไลลาย้ายออกมาในวันนั้น
แม้ทุกคนจะพยายามห้ามเอาไว้ และนาตาลียอมสาบานว่าจะไม่ทำอีก

“คิดแล้วว่าคุณต้องอยู่ที่นี่”

เสียงทักจากเบื้องหลังทำให้ไลลาสะดุ้งนิดๆ แต่ไม่แสดงอาการ
เมื่อหันไปมอง

เท็ด วินเทอร์ส ผู้ช่วยส่วนตัวที่ฟ่งตำแหน่งบอดีการ์ดของ
นายธนาคารใหญ่มักมีหน้าที่เฝ้าบจนไลลาประหลาดใจอยู่เสมอ เขา
ปรากฏตัวที่นั่นที่นั่นเหมือนเดินออกมาจากประตูแห่งกาลเวลาที่หายไป
อย่างไร้ร่องรอย เขามีความรู้ในโลกการเงินเหมือนผู้บริหารระดับสูง
และมีทักษะของการเป็นผู้คุ้มครองที่ดีพอๆ กัน

ไม่แปลกเลยที่นายธนาคารแคร์ริงตันจ้างเขาไว้ด้วยเงินเดือน
สูงลิ่วตามที่เธอเคยรู้มา ฝีมือการต่อสู้และใช้อาวุธของเขาดียกกว่าเธอ
เพียงเล็กน้อย แต่เทคนิคการสะกดรอยนั้นไลลา ยังสู้ไม่ได้ แม้จะแอบ
สังเกต และทำตัวเป็นครูพักลักจำโดยที่เขาไม่รู้มาได้กว่าสามเดือน
นับตั้งแต่มารับงานใหม่ตามคำสั่งของพี่ชาย

“คุณรู้ได้ยังไงว่าฉันอยู่ที่นี่”

“คุณมาที่สุสานนี้ทุกเช้าตรู่วันพฤหัสบดีแรกของเดือน แล้วกลับ

¹ เพลง Open Up Your Eyes โดย Chris Daughtry

แมนชันก่อนเวลาอาหารเช้า”

“แต่จริง ฉันไม่น่าจะทำตัวให้คาดเดาง่ายอย่างนั้น” บอกยิ้มๆ แต่ก้มมองพื้นเพื่อหนีตาอย่างหงุดหงิด

“อย่าโกรธเลยครับ ผมบังเอิญมีที่พักอยู่แถวนี้เลยเจอคุณโดยบังเอิญ ไม่ได้สะกดรอยตามคุณนะ”

บอดีการ์ดสาวถอนใจแรงเมื่อวัดตามองเพื่อนร่วมอาชีพที่อายุมากกว่าตนน่าจะเกือบสิบห้าปี “ไม่โกรธก็ได้ ถ้าคุณสอนให้ฉันรู้วิธีปรากฏตัวเหมือนผี แล้วอ่านความรู้สึกคนอื่นอย่างกับมีตาที่สามอย่างนี้”

“มันเป็นประสบการณ์ในอาชีพ ถ้าเคยเฉียดความตายหลายครั้ง สัญชาตญาณส่วนนี้ของคุณก็จะพัฒนาขึ้นมาเอง แต่คุณเป็นคนมีพรสวรรค์มาก โลกไม่ได้เก่งน้อยกว่าผมอย่างที่ถ่อมตัวเลย”

“อย่าปลอบใจฉันเลย คุณนำหน้าไปไกลจนฉันคงตามทันยาก” หญิงสาวหันหลังกลับ เดินไปหาซูเปอร์ไบค์ยี่ห้อดูคาติ เทสลาคันโตที่จอดไว้ข้างทาง “แล้วเจอกันที่แมนชันค่ะ”

“เธอเป็นเพื่อนของคุณเหรอครับ”

“จะเรียกอย่างนั้นก็ได้” โลกยิ้มบางให้เขาก่อนยกหมวกกันน็อกขึ้นมาสวม สตาร์ทเครื่องและขับออกไป โดยไม่มีคำอธิบายมากกว่านั้น ตามประสาเพื่อนร่วมงานที่ดี

คฤหาสน์ของตระกูลแคร์ริงตันตั้งอยู่ใจกลางมหานครของโลกซึ่งราคาที่ดินแพงกว่าทองคำ สมกับที่สี่ขนานนามให้เป็นชื่อพระวงศ์ของนิวยอร์ก ด้วยความมั่งคั่งที่ติดอันดับท็อปของอเมริกา

แต่แมนชันหลังงามของนายธนาคารแคร์ริงตันมีคนทำงานไม่เกินสามคน และเป็นแบบไปกลับ ยกเว้นผู้จัดการบ้านที่อาศัยอยู่ประจำ ไม่มีเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยนอกจากเท็ด และโลลาที่เพิ่มขึ้นมาเป็นกรณีพิเศษ

ทั้งบ้านใช้ระบบรักษาความปลอดภัยแบบอิเล็กทรอนิกส์ ประตูเปิดให้หญิงสาวผ่านเข้าไป หลังจากก่ล้องวงจรมืดจับภาพของเธอและป้อนเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์อัจฉริยะที่โผลามีความรู้ดีในระดับหนึ่ง แม้จะไม่ใช่พวกเขียนแฮกเกอร์

“มิตจะรับของเข้าเลยหรือเปล่าครับ” บัตเลอร์ซึ่งทำหน้าที่เป็นผู้จัดการครอบครัวแคร์ริงตันเข้ามาถามเมื่อเธอผ่านเข้ามาในห้องโถง

“ขอบคุณค่ะเจมส์ เดียวฉันตามไปในครัวเอง”

“วันนี้ท่านอยากรับประทานอาหารมือเข้ากับคุณ”

“มิตเตอร์แคร์ริงตันตื่นแล้วหรือคะ” ถามอย่างแปลกใจโดยไม่ต้องดูนาฬิกา เพราะรู้ว่ายังไม่แปดโมงเช้า ตามปกตินายจ้างชั่วคราวของเธอมักรับประทานอาหาร และอาจเริ่มงานบางอย่างตอนแปดโมงครึ่งถึงเก้าโมง

เขาอาจจะเข้าไปที่ธนาคารหรือสำนักงานใหญ่ที่จัดการผลประโยชน์เกี่ยวกับธุรกิจมากมายเป็นบางวัน มิฉะนั้นก็ออกไปพบลูกค้าทั้งในและต่างประเทศอยู่บ่อยๆ โดยที่เธอต้องตามไปด้วยทุกที่

นายจ้างของเธอไม่มีตารางงานประจำและดูเหมือนจะมีเวลาว่างพอสมควร คริสเตียนบอกว่าเป็นเพราะเขาใช้ตัวแทนและบรรดาผู้บริหารทำงานให้อย่างคุ่มค่า โดยที่ตัวเองชกโยอยู่เบื้องหลังอย่างมีประสิทธิภาพ และเธอรู้ว่าวันนี้เขาไม่มีนัดที่ไหน นอกจากออกไปงานเลี้ยงตอนค่ำ ซึ่งต้องเดินทางไปดี.ซี. โดยเฮลิคอปเตอร์ส่วนตัว

“ดูเหมือนท่านจะยังไม่ได้เข้านอน” เจมส์บอก

“ฉันขอกาแฟแก้วเดียวก็พอค่ะ คุณเสร็จจะไปกินในครัว” เอ่ยจบก็เดินเลยเข้าด้านในซึ่งเป็นที่พักของ เคนดริก แคร์ริงตัน เคาะประตูห้องอาหารส่วนตัวที่อยู่ติดห้องทำงานของเขา และเปิดเข้าไปหลังได้ยินเสียงอนุญาต

ใบหน้าที่โผล่จากหนังสือพิมพ์ฉบับเล็กซึ่งเจ้าตัวลดมือลงเพื่อ

มองเธอมีผลต่อโลลาเหมือนทุกครั้ง เป็นใบหน้าของชายรูปหล่อเหล่า
แบบผู้ดีแท้ เช่นเดียวกับมารยาทน่าทึ่งและบุคลิกน่าเชื่อถือ ซึ่งทุกคน
สัมผัสได้ตั้งแต่พบเห็นหรือพูดคุยกับเขาในครั้งแรก เขายังทำให้ผู้คน
ครั้นคร้ามได้ด้วยคารายตามองเพียงครั้งเดียว

นายธนาคารแควริงตันมักเอียงหูฟังคนอื่นอย่างตั้งใจ แม้เรื่อง
เหล่านั้นจะน่าเบื่อพอๆ กับคนเล่าเรื่อง

เขามีชื่อเสียงว่าเก็บความลับได้ดีเยี่ยม แสดงความเห็นเพียง
น้อยครั้งเท่าที่จำเป็น แต่ทำให้ทุกคนหยุดรับฟังและทำเสียงงมเงาเห็น
ด้วยเต็มที่ สมกับที่เป็นนักค้าเงินผู้ประสบความสำเร็จอย่างล้นเหลือ

“เจมส์บอกว่าคุณอยากคุยกับฉัน”

“นั่งสิ”

ชายหนุ่มบอกเมื่อเธอยืนรื้อรถ และทิ้งตัวลงบนเก้าอี้ที่ห่างออก
มามากที่สุด ที่ที่เขาเชิญเธอมานั่งคุยนั้นเป็นโต๊ะอาหารสี่เหลี่ยมขนาด
หกที่นั่ง มีน้อยคนนักที่ได้รับเชิญให้เข้ามาถึงพื้นที่ส่วนตัวเช่นเดียวกับ
อาณาเขตส่วนตัวที่เหลือในบ้านหลังนี้

“ไปเยี่ยมเจนีเฟอร์มาไง”

หญิงสาวพยักหน้ารับเพราะเคยบอกเขาไว้เอง “ค่ะ”

“งานเลี้ยงที่ตี.ซี. วันนี้ คุณต้องไปด้วย...” เขาเข้าเรื่องเมื่อเธอ
นั่งฟังอย่างตั้งใจราวกับเด็กนักเรียนในคลาส

“ได้ค่ะ”

“ในฐานะคู่ควงของผม” เคนดริกต่อเสียงเรี่ยบ แต่ทำให้หญิงสาว
นิวหน้าเป็นครั้งแรกในรอบสามเดือน

เธอหยุดรอกจนแม่บ้านผิวสีเข้ามาเสิร์ฟกาแฟเสิร์ฟและกลับออกไป
จึงตอบกลับ “ฉันนึกว่ามีสบาร์โดซ์จะไปงานนี้ด้วย”

ชื่อที่เอ่ยถึงคือ อีวา บาร์โดซ์ นักแสดงสาวสวยชาวฝรั่งเศส
ที่เคยแต่งงานกับมหาเศรษฐี ฟรานซ์ เดมเลอร์ หรือนักบุญฟรานซ์

ก่อนฝ่ายหญิงจะถูกฟ้องหย่าเมื่อไม่กี่เดือนก่อนเพราะดันมี ‘ชูรัก’ ที่ว่าก็คือนายจ้างของเธอเอง

ประเด็นที่ว่ากลายเป็นข่าวครึกโครมเพราะถูกเปิดโปงในรายการ ทอล์กโชว์เรตติ้งสูงของ ไคลี โบวตัน เนื่องจากนักบุญฟรานซิสและอิวาต่างเป็นคนดังในสังคมชั้นสูงและแต่งงานกันมานานถึงสิบสี่ปี แม้จะมีวัยต่างกันรอบครึ่ง แต่ก็มีลูกด้วยกันถึงสองคน พาดหัวข่าวหลายฉบับจึงเสียดสีว่าอิวาเป็นคู่กับฟรานซิสในภาคที่อ่อนวัยกว่าถึงยี่สิบสามปี

ที่เป็นเช่นนั้นเพราะ เคนดริก แครริงตัน คือชายผู้มีอิทธิพลในโลกการเงินเช่นเดียวกับอดีตสามีของเธอ

ตระกูลของเขาเป็นหนึ่งในกลุ่มอิลิตของนิวยอร์ก ซึ่งทำให้เขาพร้อมทุกอย่างเหมือนพรินซ์ ชาร์มมิง หรือชายในฝันของสาว ๆ โบหน้าหล่อเหล่าแบบผู้ดีที่ไม่ค่อยปรากฏต่อสื่อของเขา ยิ่งสร้างความฮือฮา พาหน้าให้ทุกคนอยากรู้จักมากขึ้น

อิวากลับมาใช้นามสกุลเดิมหลังการหย่าร้างจบลงโดยไม่ยืดเยื้อ และให้สัมภาษณ์กับสื่ออ้อม ๆ ถึงอนาคตระหว่างตนกับชูรักเมื่อไม่นานมานี้ ไลลาเลยตีความเอาเองว่าต่อไปความสัมพันธ์ของทั้งคู่จะเปิดเผยและจริงจังขึ้น

“เธอคงไป” ชายหนุ่มมอมรับเสียงนุ่ม

“เธอไม่ค่อยพอใจฉันอยู่แล้วนะสิคะ”

“นั่นเป็นปัญหาหรือไม่ล่ะ”

ไลลากะพริบตา “ไม่ค่ะ แต่คนอื่นจะไม่มองว่าแปลกหรือคะ ที่คุณออกงานกับบอดีการ์ดของตัวเอง”

“ผมไม่ค่อยสนใจสายตาของคนอื่น” นายธนาคารใหญ่พูดให้เบาว่าความเป็นจริงพร้อมยกแก้วกาแฟขึ้นจิบ แต่สายตาจับจ้องเธอ “ส่วนคุณ ก็คงไม่ต้องแก้ตัวกับใคร”

“ไม่ต้องค่ะ” ก็เธอมัน ‘โนบอดี’ อยู่แล้ว ใครจะสนกัน

“อยากให้คุณบอกคริสเตียนรีเปล่า”

เคนดริกคือเพื่อนสนิทของคริสเตียนทั้งในแง่ของความสัมพันธ์ส่วนตัวและธุรกิจ แต่หญิงสาวไม่คิดว่าตนมีอิทธิพลที่จะมองเขาในฐานะเพื่อนของพี่ชาย เพราะเธอคือส่วนเกินในครอบครัวของกอร์ดอนกับ นาตาลี วูล์ฟ เนื่องจากเป็นลูกนอกสมรส แม้บิดาจะรับรองเธอในภายหลังและรับมาอยู่ด้วยหลังจากมารดาเสียชีวิตก็ตาม

แทบไม่มีใคร นอกจากเพื่อนสนิทไม่กี่คนของครอบครัวที่รับรู้ถึงการมีอยู่ของเธอ ซึ่งดีสำหรับโลลา

“ไม่จำเป็นหรอกค่ะ พี่คงเข้าใจ”

“ทางห้องเสื้อกับช่างแต่งหน้าจะเข้ามาที่นี่ตอนบ่ายสาม เรา จะออกเดินทางตอนห้าโมงเย็น”

หญิงสาวทำท่ารับรู้ “ระหว่างนี้คุณอยากให้ฉันช่วยอะไรหรือเปล่าคะ”

“แค่อยู่เป็นเพื่อนกินมือเข้าด้วยกันก็พอ”

“เจมส์บอกว่าคุณยังไม่ได้นอน”

“อืม” รอยยิ้มเล็กน้อยปรากฏบนริมฝีปากหยักได้รูปงาม ซึ่งคงทำให้ผู้หญิงเกือบทุกคนใจสั่น “พรานซ์กำลังพยายามทำลายเครดิตของผม แยกหน่อย”

โลลานิวหน้า เธอรู้เรื่องดีเพราะอยู่วงใน ซึ่งต้องทำงานช่วยคริสเตียนที่ร่วมมือกับนายธนาคารหนุ่มและซีไอเอ ทำลายเครือข่ายอาชญากรรมทางเศรษฐกิจของเดมเลอร์ หรือที่เรียกว่า ‘สภา’ ทั้งเคนดริกยังเก็บหลักฐานสำคัญจำนวนมากไว้ในตู้ในวัยลับโดยไม่ยอมส่งต่อให้ซีไอเอ ทำให้เขาถูกหมายหัวจากใครหลายคน โดยเฉพาะเดมเลอร์

“เพราะอย่างนี้หรือเปล่าคะ คุณเลยไม่อยากออกงานกับมิสบาร์โดซ์” เธอเดา

“จะว่าไป...” ชายหนุ่มทำท่าคิด “ก็มีส่วนบ้างเหมือนกัน”

อ้อ! เขาคงกลัวแพนสาวได้รับอันตราย เลยไม่อยากยั่วโทษะ
ของเดมเลอร์นั่นเอง

หมอนั่นคงโกรธนำดูถ้าเมียเก่าซึ่งมีลูกด้วยกันถึงสองคนจะ
แต่งงานใหม่เร็วเกินไปกับผู้ชายที่ทำลายตน

“ครั้งก่อนตอนฉันพบมิสบาร์โดซ์ที่งานเลี้ยง เธอเคยขอความ
เป็นส่วนตัวถ้ามาหาคุณ”

“คุณตกลงรีเปล่า”

“ฉันรับคำสั่งจากคุณเท่านั้น คุณบอกเองนี่คะ”

“ดี” เขายิ้มแบบนั้นอีกแล้ว ซึ่งไอลาไม่ชอบเลย เพราะมันทำให้
ช่องท้องของเธอปั่นป่วนวูบวาบแปลกๆ

“ฉันจะบอกฉันเองใช่ไหมถ้าต้องการอยู่กับเธอตามลำพัง”

“แน่นอน เซิร์ฟอาหารได้เลยเจมส์” นายจ้างของเธอหันไปบอก
บัตเลอร์ที่เดินเข้ามาอย่างรู้เวลา

บอดี้การ์ดสาวใช้เวลาว่างที่ไม่มีอะไรทำ นั่งอยู่กับโน้ตบุ๊ก
ของตัวเองในห้องควบคุม ที่มองเห็นหน้าจอของกล้องวงจรปิดหลาย
สิบจุดในบ้านหลังใหญ่ เธอกำลังสืบประวัติของมือปืนที่มาป่วนในงาน
แต่งงานของดอกเตอร์เฟรเซน ซึ่งเป้าหมายที่แท้จริงน่าจะเป็นการข่มขู่
นายจ้างของเธอ

หน้าที่หลักอย่างหนึ่งของไอลา คือการศึกษาแฟ้มขององค์กร
ใต้ดินและกรมตำรวจเพื่อตามข่าว ดูภาพถ่ายและศึกษาวิถีทำงาน
ของบรรดานักสังหารมืออาชีพ ซึ่งมักเปลี่ยนโฉมตัวเองบ่อยครั้งเมื่อ
ได้รับงานใหม่

หมอนั่นน่าจะเป็นชาวยุโรป แต่ไม่มีภาพในแฟ้มประวัติที่ไหน
ยกเว้นภาพสเก็ตช์ที่ไอลาเป็นคนบอกตำรวจเอง

กล่องข้อความส่วนตัวในห้องกลุ่มนักแฮกเกอร์ของเธอแจ้งเตือนขึ้น
หลังการล็อกอิน

Hunter : ไร้จะ คุณทำงานถึงไหนแล้ว

Lyla : ยังหาไม่เจอเลยคะ

Hunter : ลองใช้โปรแกรมวิเคราะห์ใบหน้าที่ผมส่งให้แล้วใช้มั้

Lyla : ใช้แล้วคะ บางที่เขาอาจจะเป็นคนหน้าใหม่

Hunter : เป็นไปได้แหละ ที่พวกนั้นจะส่งหน้าใหม่มาจัดการกับ
เคนดริก

Lyla : ตอนแรกฉันก็คิดอย่างนั้น แต่นึกดูอีกที พวกหน้าใหม่อาจ
จะปลอดภัยกว่าพวกเก๋าเกม อีกอย่างเขาแค่ต้องการชุ้ให้กลัว ไม่ได้
ส่งมาทำงานจริงนี่คะ

©Hunter : แน่ใจรีเปล่าว่าโปรแกรมที่นายส่งให้เธอใช้งานได้จริง
ไอดีชื่อเดียวกัน แต่กระดะใส่เครื่องหมายก๊อบบี้ไร้ต์ หรือ
ลิขสิทธิ์แจ้งเตือนมา ทำให้ไลลาขมวดคิ้ว

เธอรู้จักฮันเตอร์ แมคมิลแลน ตัวจริง แต่ไม่รู้จั้กฮันเตอร์อีกคน
ซึ่งมักเข้ามาแทรกบทสนทนาในห้องแชตส่วนตัวเหมือนหวัชโมยที่แอบ
จับประตูหลังบ้านคนอื่น ซ้ำยังไม่เกรงใจเจ้าของบ้านกับแขก แต่
น่าเสียดายที่เขาไม่ทักชะด้านไอที่สูงกว่าเธอ และรู้จั้กกับฮันต์ตัวจริง
ผู้ไม่เคยถือสาการเสียมารยาทที่ว่า

Hunter : ฮ่าๆๆ ฉันจะแกล้งไลลาทำไมเล่า

©Hunter : นายเป็นเซียนไอที่ขั่นมาร แค่หาคนไม่น่ายากขนาดนั้น

Lyla : เขาเรียกขั่นเทพไม่ใช่หรอ

©Hunter : มารนะเหนือกว่าเทพ คุณไม่รู้รีไร้ แองเจิล

เขาเรียกเธอด้วยคำนี้อีกแล้วซึ่งทำให้หญิงสาวโมโห คำเรียก
แบบหวานเนียนที่ผู้ชายชอบใช้มักกระตุ้นจุดเดือดของเธอได้ แต่ถ้าจะ

มีใครสักคนที่ก่อวณกรรมของเธอง่ายที่สุด ก็ต้องเป็นนายฮันเตอร์
ตัวปลอมคนนี่เอง

Lyla : ทำไมต้องเรียกฉันน่าเกลียดอย่างนั้นด้วย

©Hunter : แองเจลิน่าเกลียดตรงไหน

Lyla : คุณไม่รู้จักฉัน เราไม่เรียกคนแปลกหน้าด้วยคำพวกนี้!

©Hunter : ผมรู้จักคุณ รู้ด้วยว่าคุณเป็นนางฟ้าผู้พิทักษ์

Lyla : คุณเป็นใครกันแน่!

©Hunter : ผู้ชายที่อยากมีนางฟ้าผู้พิทักษ์เป็นของตัวเอง

Hunter : (ส่งเครื่องหมายขอเวลานอก และอีโมติคอนอายหน้า
แดง) ถ้าจะจับกัน รอให้ฉันออกจากห้องก่อนสิ

Lyla : คุณรู้จักเขาดีแค่ไหน ทำไมยอมให้เขาเข้าห้องแชตของ
เราล่ะ

Hunter : โทษทีไลลา เขาบังเอิญเป็นคนที่ผมขัดไม่ได้ซะด้วย

Lyla : มีคนที่คุณขัดไม่ได้ด้วยเหรอ

Hunter : แหม จะให้พูดว่าไงดี (อีโมติคอนเอานิ้วจิ้มกัน)

Lyla : ฉันทำงานสำคัญอยู่นะฮันต์ แล้วฉันก็ไม่ไว้ใจคนอื่น

©Hunter : คุณไว้ใจคนยากนักกริ๊ง

Lyla : ฮันต์ ถ้าคุณยังยอมให้เขาเข้ามา เราคงต้องติดต่อกัน
ด้วยวิธีอื่น

Hunter : ใจเย็นๆ ไลลา

ฮันเตอร์ยังพิมพ์ไม่จบ นายฮันเตอร์ที่ติดเครื่องหมายลิขสิทธิ์ก็
ล็อกเอาต์ออกจากห้องแชต

Lyla : เขาเป็นใครกันแน่

Hunter : เป็นคนที่เราไว้ใจได้ทั้งคู่ สบายใจเถอะ

Lyla : ถึงงั้นฉันก็ไม่ชอบคุยกับคนแปลกหน้า ฉันไม่รู้จักเขา

Hunter : ขอโทษจ๊ะ

Lyla : ช่างเถอะ พุดถึงมือปิ่น คุณยืนยันนะคะว่าไม่มีกล้อง
ตัวไหนจับภาพของเขาได้

Hunter : ถ้าจับได้ เขาก็คงเปลี่ยนหน้าตัวเองแล้ว ไม่งั้นผม
ไม่พลาดหรอก โลกฯ พวกมืออาชีพที่เข้ามาในช่วงที่เกิดเรื่องต่าง
รับงานของคนอื่น

หญิงสาวถอนใจอย่างหมดหวัง ถ้าระบบไบโครม-เน็ตวิชั่นของ
อินเตอร์ยังหาไม่พบ เธอคงต้องใช้วิธีอื่น

บอดีการ์ดสาวลุกจากโต๊ะทำงานออกมายืนนอกกระเบื้องเพื่อใช้
ความคิด บริเวณนั้นเธอมองเห็นนายจ้างของตนเองผ่านกระจกห้อง
ทำงานของเขา จึงเห็นว่านายธนาคารใหญ่น่าจะกำลังอารมณ์ไม่ดี

แปลก... เขามักควบคุมตัวเองได้เสมอ โดยเฉพาะถ้าเป็นเรื่อง
เกี่ยวกับงานและผู้คน

ครั้งเดียวที่เธอเห็นเคนดริกตกใจจนใบหน้าเปลี่ยนสีก็มีแค่ตอน
มือปิ่นมาก่อเรื่องในพิธีสมรสของนายแพทย์เฟรเซน เพื่อนสนิทและ
พันธมิตรสำคัญอีกคนของเขา นอกจากพี่ชายต่างแม่ของเธอ

กำลังคิดว่าจะไปถามเขาดีหรือเปล่านั้นอะไร ก็บังเอิญเหลือบ
เห็นภาพจากกล้องวงจรปิดและระบบเสียงแจ้งเตือนอัจฉริยะว่าใคร
มาชะก่อน เนื่องจากภาพจากกล้องทุกตัวในบ้านหลังนี้ถูกส่งเข้าระบบ
วิเคราะห์และจดจำใบหน้า

อิวา บาร์โดซ์ นั่งอยู่ในรถหุ้มของตัวเธอหน้าประตูแมนชั่น เธอ
เห็นบัตเลอร์กำลังยกหูโทรศัพท์อยู่ในห้องรับแขก เขากำลังต่อสาย
หานายจ้างเพื่อขออนุญาต อึดใจต่อมาประตูรั้วจึงเปิดออกให้นักแสดง
สาวผ่านเข้ามา

หญิงสาวเปิดประตูออกไปพร้อมกับนายจ้างของตัวเองเพราะ
ห้องทำงานอยู่เยื้องกัน

“เจมส์บอกอีกว่าผมไม่อยู่ แต่เธอยืนยันว่าจะเข้ามารอ” เขาบอกเมื่อเห็นเธอ

“คุณอยากให้อันทำอะไรคะ”

“ทำให้เธอเบื่อจนยอมกลับไปเอง”

“ถ้าเธอยังไม่เบื่อจนถึงตอนที่คุณต้องเดินทางไปดี.ซี. ละคะ”

“ผมก็ต้องขอให้คุณปกป้องร่างกายของผมนะสิ แองเจิล”

“!!!” บอดีการ์ดสาวตกใจจนพูดไม่ออก เพราะคำเรียกขานของเขาซ้ำกับที่เพิ่งได้ยินมาหมาดๆ

แน่นอนว่าเขาไม่มีทางเป็นอันตรายตัวปลอม แต่เธอไม่กล้าทักท้วงเพราะใบหน้าคมสันแบบผู้ดีที่มักสงบนิ่งเหมือนภาพวาดปรากฏแววเหนือยหน่ายที่ไม่แน่ใจว่าตนหรืออิวาเป็นสาเหตุ แต่ค่อนข้างแน่ใจว่าเป็นอย่างไร

เธอยجبขายร่างสูงก็หายเข้าห้อง ทั้งให้เธอยืนเฝ้าอยู่อีกหลายวินาทีจึงมีสติสั่นหน้าเพื่อสลัดความคิดเลื่อนเปื้อนทิ้ง

...

อิวานั่งคอยอยู่แล้วในห้องนั่งเล่น พร้อมกระเป๋าเดินทางใบเล็กกับถุงชุดที่พาดอยู่บนนั้น

“สวัสดีค่ะ มิสบาร์โดซ์”

“ฉันนึกว่าคุณต้องคอยตามเคนดริกตลอดเวลา”

“วันนี้เท็ดไปแทนค่ะ” ไคลาโกหกเสียงเรียบตามหน้าที่ แม้จะรู้สึกผิดนิดหน่อย

“เมื่อไหร่เขาจะกลับมา คุณรู้ใช่ไหมว่าค่านี้น่าจะมีงานเลี้ยงที่ดี.ซี.”

“มิสเตอร์แครริงตันไม่ได้บอกว่าจะกลับมาตอนไหน เขานัดคุณไว้หรือคะ”

“ฉันจะไปดี.ซี. กับเขา เพราะไม่อยากขับรถเอง” อีกฝ่ายตอบไม่

ตรงคำถามด้วยสีหน้าไว้ตัว

“ถ้าไม่ได้นัดกัน ฉันขอลาไม่ได้ไหมคะว่าทำไมคุณถึงมารอเขา
ที่นี่”

อีวาซักสีหน้านิดๆ เมื่ออีกฝ่ายรู้ทัน “นี่เป็นบ้านของแฟน เอ้อ!
เคนดริกนี่นา”

“อ่า...” เธอทำท่ากระอักกระอ่วนโดยไม่ต้องใช้แฉกติงมาก
“มิสเตอร์แคร์ริงตันบอกคุณหรือคะว่าเขาเปลี่ยนใจจะบินตรงไป
ดี.ซี. จากที่นี่แทน ไม่ใช่ที่ที่สั่งฉันไว้”

“เธอหมายความว่ายังไง เคนดริกจะบินจากที่ไหน”

“ฉันไม่ได้รับอนุญาตให้บอกกำหนดการของนายจ้างกับคนนอก”
เอ่ยจบก็ก้มหน้าลงอย่างผิดคอค เพราะอีวาตาวาวขึ้นมาทันที “คือ
ฉันหมายถึงคนที่มิสเตอร์แคร์ริงตันไม่ได้สั่งเอาไว้”

“คุณก็รู้ว่าฉันเป็นอะไรกับเคนดริก!”

“นั่นเขาก็ไม่ได้บอกฉันไว้เหมือนกัน”

“เธอมักกวนประสาทคนอื่นอย่างนี้เสมอใช่ไหม?”

ไลลากระพริบตาเพราะไม่เคยทำนิสัยอย่างที่ถูกล่ามวหา แม้จะมีพี่ชายที่เชี่ยวชาญเรื่องที่เป็นพิเศษ “ฉันแค่บอกข้อเท็จจริงกับคุณ
อย่าถือสาเลยคะ เพราะถ้าคุณนัดเขาไว้ อีกไม่นานฉันคงได้คำสั่งให้
เปลี่ยนจุดออกบิน”

บอกพลงยกมือขึ้นดูนาฬิกา แต่แอบมองผ่านแขนตาเห็น
นักแสดงสาวทำท่ากระวนกระวาย

“ฉันพยายามติดต่อเคนดริกแต่เขาปิดเครื่อง ก่อนหน้านี้เรา
เคยนัดว่าจะไปงานด้วยกัน”

“คะ”

“ดังนั้นก็เป็นหน้าที่ของเธอที่ต้องพาฉันไปพบเขา” อีวาสรุป
หลังหาข้ออ้างได้

“อย่างที่ฉันบอกว่า...”

“นี่เป็นเหตุสุดวิสัยนะ เคนดริกต้องโกรธแน่ ถ้ารู้ว่าเธอพยายาม
กีดกันฉัน”

เจอการบลัฟแบบนี้ บอดีการ์ดสาวเลยลอบถอนใจด้วยการ
ก้มดึงมือถือขึ้นมา ทำที่เป็นกตโธร. ออก

ไอลาเดินห่างจากอิวาที่จ้องมองเขม็งพลางยกเครื่องแบบหูแล้ว
รอกอยู่พักใหญ่ ก่อนหันมาสายหน้าให้สาวงาม “ฉันจะลองดูอีกที” เอ๋ย
จบกี้ทำแบบเดิมติดกันสองครั้ง แล้วทำท่าเสียใจ

“เขาไม่รับสายหรือไง”

“ติดต่อไม่ได้ค่ะ เขาคงปิดเครื่องอย่างที่คุณว่านั่นแหละ”

“ไม่เป็นไรนี่ เธอก็แค่พาฉันไปพบเขาตรงจุดออกบิน”

“มันผิดกฎ ฉันคงโดนไล่ออกถ้าทำตามที่คุณว่าแล้วเกิดข้อ
ผิดพลาดขึ้น”

“จะเกิดข้อผิดพลาดอะไรได้ คุณสิ ฉันเป็นแค่ผู้หญิง ไม่มีพิษ
มีภัยกับใคร”

“ฉันไม่กล้าเสี่ยงหรอกค่ะ มิสบาร์โดซ์”

“ต่อให้เคนดริกรู้ทีหลัง แล้วโกรธที่เธอไม่ยอมพาฉันไปหาเขา
ฉันเหวอ”

ไอลานิ่งตรึงตรอง “ถ้าฉันคงถูกตำหนิ แล้วมิสเตอร์แคร์ริงตัน
ก็คงบอกสถานะใหม่ของคุณให้ฉันรู้”

“นี่เธอหาว่าฉันโกหกงั้นสิ”

“ฉันแนะนำให้คุณคุยกับมิสเตอร์แคร์ริงตันด้วยตัวเองตอนพบกับเขาดีกว่า”

สาวสวยจ้องเธอด้วยแววตาเย็นชาอยู่ชั่วอึดใจจึงสะบัดหน้าหนี
ขยับเท้าเดินเร็วไปทางห้องทำงานของนายธนาคารใหญ่ ทำเอาบอดี-
การ์ดสาวต้องรีบวิ่งเข้าขวาง

“คุณจะไปไหนคะ”

“ฉันอยากรอเคนดริกในห้องทำงานของเขา”

นัยน์ตาเฉลี่ยวฉลาดแฝงแววรู้ทันของอีวาเหลือบมองแวบหนึ่ง
จนไลลาแอบสะดุ้ง แต่ไม่แสดงออก

‘ยายนี้รู้ว่านายจ้างของเธออยู่ในบ้าน’

“ฉันยอมให้คุณเข้าไปไม่ได้”

“ทำไม! ก่อนเธอจะมา ฉันเคยเข้าไปไม่รู้กี่ครั้ง”

“ตอนนั้นมิสเตอร์แคร์ริงตันคงอยู่กับคุณด้วย”

นักแสดงสาวผลักลีลาออกให้พ้นทาง เมื่อไลลายกมือขวาง
ด้วยอาการเอาจริง เจ้าหล่อนก็ตี้อด้านเดินหนีไปอีกทางจนเธอต้อง
ตามไปทันไว้ ดูพิลึกเหมือนเด็กกำลังแก่งกัน เป็นอย่างนั้นอยู่หลายหน
จนอีวาเริ่มหงุดหงิด

“หลีกเลี่ยง เธอไม่มีสิทธิ์ห้ามฉัน”

“คุณไม่มีสิทธิ์บุกรุกสถานที่ส่วนตัวของนายจ้างของฉันเหมือน
กัน โปรดทำตัวมีเหตุผลหน่อยเถอะ มิสบาร์โดซ์”

“ฉันเป็นคู่รักของเคนดริก อีบเขาจนเล็กกับผัวแล้วไม่เห็นอะไร!”

“มันรู้สึกยังไงหรือคะที่นอกใจสามีของตัวเอง ทั้งที่พวกคุณ
มีลูกด้วยกันถึงสองคน”

พูดจบก็อึ้งทั้งคนถามและคนถูกถาม ใบหน้าดงามของอีวา
แดงระเรื่อด้วยความโกรธระคนอับอาย

ส่วนคนถามได้แต่ยิ้มละเหี่ยเป็นเชิงขออภัย เพราะไม่ได้เจตนา
จริงจัง!

“ฉันกับพรานซ์หมดรักกันตั้งแต่ปีแรกๆ เราไม่ได้ขึ้นเตียงด้วยกัน
หลายปี แล้วเขาก็มีคนใหม่ก่อนฉันซะอีก”

“แล้วทำไมพวกคุณไม่หย่ากันซะก่อน”

“คิดว่าฉันไม่อยากหย่าอะไร! เขาเองนั่นแหละที่บังคับให้ฉันอยู่

ด้วย”

“คุณบอกเองว่าพวกคุณหมดรักกันแล้ว”

“แต่ฟรานซ์ยังเห็นฉันมีประโยชน์อยู่นะสิ” พุดจบก็ยกมือปิดหน้าร้องไห้ ไหล่สะท้าน

โลลาแก้กั๊ก จะปลอบก็ไม่ได้ จะตัดบทก็ดูโหดร้ายเกินไป เลยทำแค่นั่งนิ่งๆ อยู่อย่างนั้น

อีวาเล่นบทโศกได้ครูเดี่ยวขณะลอบสังเกตท่าทีของเธอด้วย และแซงชักหักกระดูกในใจเพราะสีหน้าและแววตาสงบเหมือนผืนน้ำไร้คลื่นของแม่บอดีการ์ตแสนสวย...ที่ตนรู้แล้วว่าเป็นน้องสาวของคริสเตียน

ถึงนาตาลีจะบอกว่าลูกเลี้ยงคนนี้เป็นส่วนเกินของครอบครัว แต่เธอไม่ได้ตบอด แม่นี้สวยน่ารักและเปี่ยมล้นด้วยเช็ทซ์แอปฟีลระดับท็อป ต่อให้ทำท่าที่อ้อๆ อย่างนี้ก็เถอะ

อเล็กซิส ผู้สื่อข่าวชื่อดังและภรรยาของคริสเตียนยังสนิทกับน้องสาวของสามีมาก ชายหนุ่มเองก็ดูรักน้องดี แม้จะไม่เคยประกาศให้ใครรู้ ซ้ำหล่อนยังใช้นามสกุลของครอบครัว ที่สำคัญคือสวยจัดจนเธอหวนใจ

เธอจะยอมให้ใครมาดึงความสนใจของซัวร์กในเวลานี้ไม่ได้เป็นอันขาด โดยเฉพาะผู้หญิง!

เคนดริกไม่เคยใช้บริการรักษาความปลอดภัยจากเพชรตรงข้ามมาก่อน ต่อให้เป็นมืออาชีพก็เถอะ

“ฉันแค่อยากกรอในห้องของเคนดริกเพราะคิดถึงเขา รู้ไหมว่าเราไม่ได้เจอกันมากี่วันแล้ว”

“ฉันเสียใจด้วยค่ะ มิสบาร์โดซ์”

“เธอมันไร้หัวใจ!”

โลลาไม่ตอบ และเพราะไม่ทันระวังเลยถูกอีวาผลักเต็มแรงแล้ว

แทรกตัวผ่านไปด้านหลัง

บอดีการ์ดสาวกะพริบตา ใช้สัญชาตญาณทางกายซึ่งฝึกฝนอย่างหนักพลิกตัวดึงคอเสื้อของดาราสาวไว้ ก่อนอีกฝ่ายจะเตะประตูแค่นิดเดียว เธอเหวี่ยงชีวาให้ถลาออกมาด้านนอกไม่เบาหนัก แล้วยืนบังหน้าประตู

“เธอทำร้ายฉันอะ” คนที่ถลาล้มรีบยันตัวลุกพลางโวยวาย

“ยังงั้นก็ยอมให้คุณเข้าห้องของมิสเตอร์แคร์ริงตันไม่ได้ คุณกลับไปก่อนเถอะค่ะ”

“ฉันจะบอกเคนดริก!”

หญิงสาวผงกหัวรับอย่างใจเย็น แอบผ่อนลมหายใจอย่างโล่งอกเมื่ออ๊วยอมนสะบัดหน้าหันกลับแต่โดยดี หลังยื่นจ้องเธอด้วยสีหน้าดังจะกินเลือดกินเนื้ออยู่ครู่ใหญ่และรู้ว่าไม่ได้ผลแน่

มีคนจากห้องเสื้อมาถึงตอนบ่ายสามตามเวลานัดถึงสามราย พร้อมถุงใส่ชุดราตรีหลายชุดและกระเป๋าเครื่องสำอางใบโต พวกเขาจับไลลาที่เพิ่งอาบน้ำเสร็จลงชุดจนได้แบบที่พอใจเป็นเดรสสีทองผ้าลูกไม้ของ Elie Saab Couture แบบไม่มีแขน เปลือยแผ่นหลังจนถึงเอว จากนั้นจึงถอดออกก่อนเพื่อแต่งหน้าทำผมให้

หญิงสาวหลับตานั่งนิ่งบนเก้าอี้จนจับหลับไปครั้งหนึ่งเมื่อถูกปลุกขึ้นมาเปลี่ยนชุด

“ไม่เคยเห็นผู้หญิงคนไหนหลับตอนแต่งหน้ามาก่อน” หนึ่งในสามแซวยิ้มๆ

“มันเพลินดีนะ”

“คุณสวยยิ่งกว่าสาวๆ ในฮอลลีวูดที่ฉันเคยแต่งให้ซะอีก”

ไลลายิ้มขึ้น และชะงักเล็กน้อยเมื่อมองตัวเองในกระจกเต็มตา

“โอ้โฮ! คุณเปลี่ยนฉันเป็นใครกันเนี่ย”

“แค่เสริมสิ่งที่คุณมีให้โดดเด่นเต็มที่เท่านั้นเอง”

“สาบานเลยว่าฉันไม่เคยดูสวายนขนาดนี้มาก่อน”

“คุณแต่งหน้าขึ้นมาก ถึงตอนไม่แต่งจะสวยจนน่าอิจฉาอยู่แล้ว”

“คุณปากหวานจัง” หญิงสาวหัวเราะเสียงใสอย่างขบขันมากกว่าเขิน

โลลาเดินตามออกมาส่งทุกคนโดยไม่เสียเวลาพิริจความงามของตนสักวินาทีหลังจากนั้น

นายจ้างในสูทแบล็กไทรออยู่แล้วในห้องรับแขก เขากำลังติดพันอยู่กับมือถือและหยุดพูดทันทีเมื่อหันมามองเธอ ก่อนจะเอ่ยตัดบทอย่างรวดเร็วกับคนโชคร้ายที่กำลังคุยด้วย พลางเดินเข้ามาใกล้โลลาและมองเธอตั้งแต่หัวจรดเท้าอย่างอ้อยอิ่ง

“สวยมาก”

“คุณส่งมืออาชีพมานี้คะ” แก้มสาวร้อนนิตๆ เพราะความเขิน

“ผมจะส่งเช็คพิเศษตามไป” นายธนาคารใหญ่บอกคนที่เหลือโดยเหลือบมองแค่แวบเดียว ทำให้พนักงานจากห้องเสิร์ฟกล่าวลาขอตัวเก็บของกลับอย่างเร่งรีบ โลลาจึงขอตัวไปหยิบของของตัวเองบ้าง

“ฉันเอาอาวุธเข้างานได้ไหมคะ”

“ต้องฝากไว้ข้างนอก แต่ผมขอให้คุณเป็นกรณีพิเศษ”

“ฉันขอเวลาสองนาที่ คุณขึ้นไปรอบนชั้นดาดฟ้าเลยก็ได้ค่ะ”

เธอเอ่ยจบก็หันหลังกลับห้องส่วนตัว ทิ้งให้หนุ่มหล่อยกนิ้วดูสันจมูกอย่างกัลลัคลุ้ม

ผู้หญิงส่วนใหญ่เห็นรูปลักษณ์ของเขาครั้งแรกมักตะลึง มีอาการอ่อนระทวย ส่งสายตาเชียวชวน ปราดเข้ามาทำความรู้จัก ชื่นชมด้วยสีหน้าหรือคำพูด อย่างเลวสุดก็ต้องซายตามองอย่างสนใจบ้าง แต่แม่สาวคนนี้ก็กลับมองเขาด้วยแววตาที่ตรงแทบไร้ความสะทกสะท้านราวกับเขาเป็นอากาศธาตุสำหรับเธอด้วยซ้ำ แม้จะเคยเห็นกันหลายครั้ง

ก่อนที่เธอจะย้ายมาทำงานด้วยในฐานะบอดี้การ์ดส่วนตัวตามคำสั่งของคริสเตียน

“ฉันจะให้หนุ่มบ่ามเข้ามาหรือจีบตรงๆ อย่างหนุ่มจีบสาว แม่คุณคงมองเขาเป็นตัวประหลาด อีกทีก็เกลียดเขาไปเลยเพราะเธอดันเป็นโรคกลัวความสัมพันธ์อย่างชู้สาว พุดง่ายๆ ก็คือไม่กล้ามีเซ็กซ์กับผู้ชาย!

“ฉันนี่ว่าคุณขึ้นข้างบนแล้ว” เสียงใสดังอยู่ใกล้ เธอชะโงกมองอย่างเป็นกังวลเมื่อเห็นท่าที่ผิดปกติแค่นิดเดียวของเขา “เป็นอะไรหรือเปล่าคะ”

“มีนหัวนิดหน่อย สงสัยนั่งทำงานนานเกินไป” ความจริงใจสั้น เพราะเห็นเนินอกอิมในระยะสืบเดี่ยวเมื่อหญิงสาวขยับใกล้เพื่อพินิจอาการเขาให้ถนัด จนโหนกแก้มสูงเข้มขึ้น เธอมีเรื่อร่างอรชร ทว่าอวบอิมแบบทรมานผู้ชายที่เคร่งศาสนาได้ เช่นเดียวกับบุคลิกและท่วงท่าเยื้องย่างปราดเปรียว แต่กรุ่นไฟโรโมนทางเพศของผู้หญิงเต็มที

“คุณแทบไม่ได้นอนเลยนี่คะ” ไลลาเพิ่งนึกขึ้นมาได้

“อืม”

“อย่างนี้จะออกงานไหวไหม”

“คงไม่เป็นไร” นายธนาคารใหญ่ส่งยิ้มมาสงสารมา “แค่คอยระวังอย่าให้ผมเป็นลมจนชายหน้าก็แล้วกัน”

“มาค่ะ ฉันช่วย” เธอกระวีกระวาดเข้าพุงทันทีด้วยการยกแขนแกร่งล้ำพาดบ่าบอบบาง

หนุ่มหล่อเลยทิ้งน้ำหนักลงพอประมาณด้วยสีหน้าเกรงอกเกรงใจ และบังคับไม่ให้ผลอลูบเนื้อตัวเธอเข้า

“ผมไม่เคยให้ผู้หญิงช่วยพุงมาก่อน”

ไลลาหัวเราะเสียงใสอย่างขันๆ ผู้ชายก็อย่างนี้แหละ มักจะถือศักดิ์ศรีแบบผิดๆ ต่อให้เป็นพวกกระดุกอ่อนเพราะนั่งอยู่ในห้องปรับ

อากาศทั้งปีทั้งชาติแทบไม่เคยออกกำลังกาย แต่เอ๊ะ! “ตัวคุณแน่นเหมือนคนชอบเข้ายิมเลยนะเนี่ย”

“คิดไปเองรีเปล่าจ๊ะ”

“นั่นสิคะ” หญิงสาวส่ายหน้าเพราะไม่เคยเห็นเขาใช้เวลาในห้องออกกำลังกายที่เธอครอบครองทุกวัน และมีเท็ดแวะมาบ้างเป็นครั้งคราว แม้เธอจะย้ายมาอยู่ที่นี่ได้กว่าสามเดือนแล้ว

เธอเริ่มพาเขาออกเดิน แต่เหลือบเห็นบัตเลอร์ที่เข้ามาซะก่อน เจมส์กำลังชะงักมอง เธอเลยต้องหันไปอธิบาย

“มิสเตอร์แคร์ริงตันไม่ค่อยสบาย คุณให้ใครจัดของว่างไว้บนเฮลิคอปเตอร์แล้วใช่ไหมคะ”

“อ้อ เรียบร้อยแล้วครับ ท่าน...ไม่เป็นไรนะครับ”

“แต่มีน้ำหนักหน่อย” บอกเสียงนุ่มชนิดที่บัตเลอร์บีบมือตัวเองที่กุมไว้ข้างหน้าแน่น

“ถ้าฉัน...ก็ขอให้เดินทางปลอดภัยครับ คุณด้วยนะครับมิส”

...

ไอลาช่วยให้เคนดริกนั่งเรียบร้อยในที่ของตัวเอง พร้อมรัดเข็มขัดนิรภัยให้เสร็จสรรพโดยมีเท็ดทำหน้าที่เป็นคนขับ

เธอรอจนเครื่องขึ้นในระดับปกติจึงหาเครื่องดื่มชนิดไม่มีแอลกอฮอล์ให้นายจ้างด้วยเหตุผลว่า

“เดี๋ยวคุณจะยิ่งมีน้ำหนัก”

“ผมไม่เคยกินน้ำหวาน” นุ่มตัวโตเบ้หน้า

“ฉันผสมโซดาแล้ว รสชาติไม่เลวเลย ลองดูก่อนสิคะ” บอกพลางคะยั้นคะยอให้เขาดื่ม และทำหน้าที่พึงใจเมื่อชายหนุ่มยอมยกขวดที่เดียวครึ่งแก้ว “เดี๋ยวทานอะไรนิดหน่อย ไม่ให้ท้องว่างแล้วค่อยขึ้นฉันจะปลุกคุณตอนใกล้ถึง”

“อืม” เขารับอาหารเข้าปากอย่างว่าง่าย “อื๊วไม่ได้ทำร้ายคุณ

ไซ้มัย”

“เธอผลักดันซะเกือบกระเด็นแน่ะ แต่ไม่เป็นไรค่ะ” มองตายนายจ้างอย่างกังวล “เธอแรงเยอะซะมัด”

เคนดริกกลั้นยิ้ม “ไซ้ อีวาชอบออกกำลังกาย”

“อ้อ เป็นอย่างนี้เอง”

“คุณสงสัยอะไร”

“ฉันแสดงออกชัดเจนเลยหรือ” เธอถามอย่างเสียเซล์ฟนิดๆ เพราะไม่คิดว่าเขาสังเกตเห็น

“ผมเป็นนักการเงิน เราต้องอ่านอารมณ์ของคุณค้าได้เหมือนอ่านหนังสือ”

“ฉันแค่คิดว่าเธอไว้มาก ใช้เทคนิคเหมือนคนเคยเรียนการต่อสู้ แต่คงเข้าใจผิด”

“พวกนักแสดงต้องเรียนนั่นนี่เพิ่มเติมอยู่เรื่อยๆตามบทบาท อีวาเคยแสดงหนังเอกซ์มาสองสามเรื่อง”

บอดีการ์ดสาวพยักหน้าหงึกๆ “เข้าใจแล้วค่ะ”